

Gazeta SF nr.38/ mai 2014

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

Redactor șef: Alexandru Ioan Despina
Redactor șef-adjunct: Alexandru Lamba
Revistă creată de: George SAUCIUC

Cuprins

Cuantificând arta	3
Depărtarea	6
Iertare, Caroline!	9
Păr	14
Rătăcitor	19
Tom Walker și diavolul	22
Republica (I)	25
O plimbare până la capătul grădinii (III)	29
Întunericul sinelui (VII)	44
„Elegie pentru un tânăr elan” de Hannu Rajaniemi	48
Stăpânul inelelor	50
Experimentul a început - vivat „Republica”!	52
Atelier de scriere SF cu Michael Haulică și Marian Truță	53

Cuantificând arta

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/cuantificand-arta/>

Se poate sau nu cuantifica arta? Iată întrebarea asupra căreia aş dori să poposim pentru câteva minute, analizând-o prin perspectiva cazului particular al literaturii.

Primul impuls ar fi acela de a spune că arta nu este cuantificabilă. Însăşi motiunea este una pur tehnică şi presupune existenţa unui sistem de referinţă obiectiv şi universal-acceptat, la care să putem raporta orice operă. Un instrument, dacă vreţi, cu care să le putem măsura, citind apoi gradaţiile. Există aşa ceva? Păi... nu prea. Artă în sine este supusă interpretării, căci se adresează oamenilor, în totalitatea lor, fiecare individ în parte digerând-o cu propriul sistem. Bineînţeles, un artist îşi va alege un oarecare public-ţintă şi va încerca să-şi adapteze creaţia puterii de asimilare pe care presupune că acest public o are. Uneori reuşeşte, alteori nu. Însă chiar dacă reuşeşte pe deplin, acest demers nu-i garantează faptul că nu va fi judecat, interpretat şi catalogat şi de către ceilalţi. Iar lumea artei este într-o continuă metamorfoză. Cum ar fi posibil, deci, să avem un set de criterii de referinţă „per se” la care să raportăm?

Păi... nu le avem. Dar o facem, totuşi, aproape fără să ne dăm seama. Şi într-o manieră chiar foarte complexă. Să luăm doar cazul simplu al prozelor speculative cu care ne delectăm în paginile publicaţiilor de gen, printre care se numără şi a noastră, şi să vedem câte „cuante” succesive apar. Prima decizie: e bună de publicat? Şi dacă da, atunci: online sau în varianta tipărită? – dacă există. Mai departe: dar într-o antologie merge inclusă? Apoi, dacă privim puţin mai sus, către o editură: este antologia respectivă potrivită pentru tipar? În ce tiraj? Are autorul şi altele, suficient de bune încât să fie publicat în volum? Şi se poate merge mai departe. Cum se pot lua asemenea decizii în absenţa unui etalon obiectiv?

Adevărul este că se pot lua, iar practica ne arată foarte clar acest lucru. Deşi nimeni nu deţine utopicul instrument cu adevărat imparţial, atotcuprinzător şi infailibil, care să indice valoarea operelor dincolo de orice contestaţie, fiecare îşi are propriul sistem de repere. Bineînţeles, unele sisteme sunt mai experimentate decât altele, deci mai puţin contestabile. Pentru că, da, foarte adevărat, la fel cum operele sunt supuse analizei şi cuantificării, la fel şi părerile celor care cuantifică sunt, la rândul lor, cuantificabile. Mă opresc aici, deşi se poate merge mai departe, până la absurd şi înapoi.

Haideţi pentru început să vorbim despre cel care cuantifică. Nu greşim dacă spunem că cel mai valoros instrument al acestuia este experienţa anterioară. Ochiul său este cu atât mai format cu cât în prealabil a parcurs mai multe texte. Un critic este cu atât mai bun cu cât a citit mai mult la viaţa lui, astfel că atunci când se află în faţa unei scriituri proaspete o poate aşeza lângă cât mai multe altele şi a o măsura cu acestea. În lipsa unui etalon unic şi obiectiv, literatura ca întreg poate oferi soluţia.

Însă un individ oarecare nu se poate lăuda că ar fi citit tot ce s-a scris vreodată. Nici măcar operele aşa-zis „esenţiale”. Totdeauna va găsi altele şi altele care să-i îmbogăţească experienţa şi, implicit, valoarea. Nimic nou până aici. Toată peroraţia numai pentru o concluzie-slogan de genul: „Citiţi, citiţi, citiţi!”? Da şi nu. Deocamdată îl analizăm pe critic, ajungem noi şi la mărirea sa, scriitorul.

Sigur, nici pentru un critic experienţa nu este suficientă. Cunoştinţele de critică literară – da, începem să ne învărtim în cerc, vorbim despre critica literară pe care un critic literar o cunoaşte – joacă şi ea un rol definitoriu. Nu ajunge să citeşti, trebuie să şi pricepi. Şi uneori e interesant de

văzut ce ai priceput tu însuși în comparație cu ce au priceput alții. De aceea există cursuri de critică literară, cenacluri, comisii cu mai mulți membrii și așa mai departe. Toate pentru a aduce subiectivismul cât mai aproape de dezideratul utopic al etalonului obiectiv. Este acest lucru întotdeauna atins? Probabil că nu. Însă asta se încearcă, în toate mediile literare și artistice în general.

Bun, acum că ne-am făcut o idee despre fixarea reperelor, să vedem puțin cele mai importante trăsături de urmărit la un text. Care sunt „K.P.I.”-urile pe care un cuantificator le va analiza. (Îmi cer scuze pentru introducerea acestui termen care, pe lângă faptul că nu are nimic de-a face cu domeniul literar, mai este și importat din engleză și brutal acordat în limba română, dar cred că este cel mai elocvent în acest context.)

La locul de onoare vom găsi, cred eu, ideea în sine. Originalitatea realizării, ineditul situațiilor, elementele noi, inovatoare sau – de ce nu? – revoluționare pe care le introduce. Ce beneficiu aduce scrierea de variațiuni pe aceeași temă? Unul nu prea mare, nu-i așa? Sigur, scriitorul respectiv poate trăi cu impresia că ideea sa e originală, iar când i se va spune: „Mda, drăguț, dar ai cam furat de la X sau Y”, el va riposta cu vehemență, susținând contrariul, probabil pe bună dreptate. Nu a furat nimic, pur și simplu nu a știut că și X sau Y, cu zeci de ani în urmă uneori, au scris chestii similare. Dar, asta e, fără discuție, vina lui ca autor, că a citit prea puțin. (Iar ajungem la sloganul cu cititul... inevitabil, mă tem.) De câte ori îți vine câte o idee genială, afli că i-a mai venit și altuia, cu mult înainte. Din păcate, cam așa e. Dar sunt și excepții.

Un alt lucru foarte important e modul în care textul respectiv e construit. Dacă originalitatea și inovația nu ne-o putem „cultiva”, dacă nu putem, prin exercițiu, să obligăm inspirația să se pogoare asupra noastră, nu același lucru se poate spune despre construcția textului. Aici experiența e definitorie. Cu cât, ca autor, citești (da, încep să mă enervez chiar și pe mine însumi) mai multe opere esențiale în domeniul preferat, critică, cu cât scrii mai mult și încerci să-ți cizelezi scriitura, cu atât vei avea rezultate mai bune.

Mai este apoi și impresia generală a întâmplărilor relatate. Sunt verosimile? Miza este una robustă sau fragilă? Personajele sunt veridice? Se comportă natural? Au evenimentele vreo legătură cu lumea reală? Au fost documentate în vreun fel? Și aceste aspecte țin de experiență și pot fi îmbunătățite prin... ați prins ideea!

Și mai contează și volumul de muncă investit. Pentru un cititor experimentat, acesta se vede imediat. Și nu este neapărat direct proporțional cu lungimea textului.

Bun, și acum să încerc să o închei într-o notă mai personală. De multe ori, după ce am parcurs un text sau altul, mă trezesc analizându-l și catalogându-l. Pentru cele pe care le primim la redacția Gazetei S.F. trebuie să o fac. Pentru celelalte o fac din inerție. Am întâlnit foarte multe care mi-au plăcut mult, altele care personal mi-au displicut, dar pe care le-am găsit de valoare și altele care m-au lăsat rece. Dacă mă întreb câte mi-au oferit cu adevărat plăcerea lecturii, probabil că răspunsul ar fi „unele”. Însă, dacă mă întreb câte au meritat efortul, atunci răspunsul este „toate”. Despre niciunul nu pot spune că-mi pare rău că l-am citit. Nici măcar despre cele pe care le-am găsit *horror* nu ca gen, ci din toate celelalte puncte de vedere. Măcar pentru faptul că am aflat că se poate scrie și în acel fel nefericit din punctul meu de vedere, sau pentru extinderea plajei mele de referințe negative, și tot consider folositoare lectura. Indiferent de sentimentele pe care mi le-a stârnit (sau nu), indiferent de modul în care am rezonat cu acea operă, fiecare scriere pe care am parcurs-o a însemnat o experiență pentru mine, una pentru care am fost bucuros să plătesc timpul alocat lecturării. N-am găsit încă opere care, efectiv, să nu merite a fi citite și, probabil, nu există. Dar își doresc oare autorii să fie interesați prin prisma oferirii de etaloane negative? Bănuiesc că nu. Trebuie, așadar, să plece urechea la opiniile cuantificatorilor. În definitiv, ideea este să transmită ceva pozitiv.

Ce pot, așadar spune în încheiere decăt: „Citiți, scrieți, însușiți-vă criticile competente și

progresati!" Iar in acest demers, haideți să ne ajutăm unii pe alții.

Depărtarea

by Alexandru Costache

<http://fanzin.clubsf.ro/departarea/>

Cum îți dai seama că nu te mai iubește? Lăsând la o parte cazul în care o găsești cu altul în pat, și atunci lucrurile sunt clare, în ciuda bancurilor cu *pot să-ți explic, nu e ceea ce crezi*, cataclismul ăsta se compune dintr-o multitudine de întâmplări mărunte, cotidiene, din categoria aceea de fapte fără importanță, pe care inițial nici nu le bagi în seamă, și care doar la o privire retrospectivă ulterioară își dezvăluie semnificația lor reală, distructivă.

Sunt atât de mici detaliile astea încât niciodată nu le observi la timp. Și ce dacă se trezește dimineața la ora șase doar ca să aibă o oră în plus să-și aranjeze părul? Toată viața a fost cochetă. Doar că asta o face să meargă seara la culcare mai devreme decât înainte, și timpul efectiv cât stați împreună se reduce la o oră pe zi, o oră în care ea se și schimbă, sau se demachiază, sau își face dușul de seară, așa că practic abia de apucați să schimbați două-trei vorbe. O auzi de cele mai multe ori șoptindu-ți fără să te privească în ochi, *am atâtea să îți spun... dar sunt frântă, scuză-mă, nu mai pot de somn, poate îți povestesc mâine*. Și oboseala se citește clar pe fața ei și n-ai cum să n-o crezi, așa că îi zâmbești și amânați discuția pe o altă dată, iar vorbele astea nespuse se reportează mereu și mereu ca un premiu pe care nu reușiți să-l câștigați și treptat vă înstrăinați fără să știi cum. Curând descoperi la ea gesturi și ticuri verbale pe care nu le știai, oare le-a avut dintotdeauna sau le-a căpătat de curând? Habar nu ai. Până și privirea îi e altfel față de cum o știai tu, parcă mai ezitantă și mai tristă decât înainte, așa că atunci când îi zâmbești și o privești în ochi, ea îți întoarce zâmbetul fugar și un pic forțat, iar ochii ei zăbovesc în ai tăi doar câteva secunde, apoi se feresc și se lipesc rapid de altceva, de o carte întredeschisă uitată pe canapea, sau de o hăinuță de a lui Cristi aruncată pe un spătar de scaun, iar zâmbetul îi piere ca o părere. O urmărești din priviri cum se ridică de la masă și se îndreaptă spre dormitor cu umerii parcă apăsați de o greutate invizibilă, o vezi cum se oprește apoi pe hol și îndreaptă imperceptibil colțul unui tablou, ezitând câteva secunde în fața lui, după care intră în dormitor și trânteste ușa puțin mai tare decât s-ar cuveni la ora aceea târzie a nopții. Și scena asta se repetă aproape în fiecare seară. Alteori o surprinzi minute bune căzută pe gânduri, mângâind vreo jucărie de-a copilului rătăcită pe marginea scrinului, sau pe pervazul ferestrei, și toate gesturile ei sunt mute ca într-un film alb negru, iar peste mișcările voastre se așterne ca o cenușă tăcerea.

Apoi sunt telefoanele. Nu e nimic ciudat în faptul că primește sau dă telefoane, pentru că are o poziție importantă într-o companie mare și e normal să vorbească mult la telefon, ce e ciudată e nerăbdarea cu care ea se afundă în aceste convorbiri telefonice imediat ce s-a despărțit de tine. O urmărești din priviri dimineața când pleacă la serviciu și o vezi cum trânteste portiera mașinii și cum începe să vorbească la telefon încă înainte de a-și prinde centura și de a pleca de pe loc. Te uimește de fiecare dată lumina de pe fața ei, și, în unele dimineți, râsul, râsul acela ambiguu, ușor provocator, pe care credeai că îl păstrează doar pentru tine și, pe care, constați acum cu surprindere, că poate să îl ofere și altcuiva, necunoscut ție. O vezi râzând prin geamul mașinii, fără să o auzi, dar poți să-i reconstitui din memorie râsul, pentru că l-ai auzit de atâtea ori înainte, pe vremea când se cuibărea în patul îngust de cămin studentesc și se lipea toată de tine, cu capul așezat pe umărul tău, și îți spunea râzând că locul ăla din dreptul claviculei tale e făcut special ca să încapă ea acolo.

A plecat demarând grăbită, iar tu rămâi pe loc privind în urma mașinii, în timp ce ea se îndepărtează fără să te vadă, zâmbindu-i necunoscutului de la telefon, și cel care te trezește din împietrire e copilul care te trage de mânecă să te joci cu el.

Cred că depărtarea e cuvântul care vă descrie cel mai bine viața la momentul ăsta. Era o vreme când vorbeai mult la telefon în timpul zilei și căutați orice prilej cât de mic pentru a-l suna pe celălalt. Vorbeai despre nimicuri, despre prostii, nici n-avea importanță despre ce vorbeai, de fapt vorbeai doar ca să vă auziți vocile unul altuia, pentru că cele opt ore cât erați departe unul de altul vi se păreau prea greu de suportat. Apoi de la un timp ați încetat să mai vorbiți. N-ai putea să spui dacă convorbirile au încetat dintr-o dată, ori s-au rărit treptat, pe nesimțite, dar a venit o vreme când ți-ai dat seama că îți lipsește ceva, iar acel ceva era vocea ei în casca telefonului. Și atunci probabil că subconștientul tău a încercat să suplinaască acea lipsă și ai început s-o visezi. Uneori visai că te suna la ore ciudate, fie foarte devreme, imediat după ce plecase la muncă, fie seara foarte târziu. În visul tău ea nu spunea nimic, niciun cuvânt, o auzai doar respirând în receptor și știai că e ea, deși nu scotea o vorbă, iar tu erai înghețat de o spaimă rece care îți încleșta maxilarul. Nu aveai tăria să închizi telefonul și treceau așa minute de tăcere, până când o auzai chicotind a râs, sau poate că a plâns, și apoi trântea receptorul în furcă. Te trezeai de fiecare dată imediat după țcănitul telefonului, learcă de transpirație și respirând greu, apoi te calmai treptat și rămâneai doar cu un sentiment inexplicabil de tristețe.

Acum nu te mai sună deloc. Nici când o suni tu nu-ți mai răspunde. Seara târziu când vă întâlniți acasă nici nu mai știi să-i spui de ce ai căutat-o peste zi. Pur și simplu ai uitat, și uitarea a început să se cuibărească între voi. Nu ai băgat însă de seamă asta decât târziu, după ce orele ei de program la serviciu au început să se lungească de la o zi la alta, iar ale tale au trebuit să se scurteze în consecință, pentru că cineva trebuia să ajungă acasă la copil, iar acela ai ajuns treptat să fii tu, nu mai știi exact când, mai întâi ca o excepție, apoi excepția s-a transformat în regulă, se subînțelegea că ea o să întârzie și tu trebuie să ajungi acasă după amiază, apoi întârzierile ei au prins să se dilate ca o sarcină toxică, a început să ajungă acasă la șapte, apoi la opt, uneori la nouă seara, și au fost și câteva cazuri când a ajuns acasă după zece. Prima oară când s-a întors după miezul nopții nici n-ai știut cum să reacționezi, te-ai îmbufnat, sperând ca ea o să observe că ești supărat, și nici n-ai salutat-o, dar ea n-a observat, sau s-a prefăcut că nu observă, și a intrat în casă ca întotdeauna, tăcută, și-a zâmbit obosită în timp ce-și așeza sacoul negru pe spătarul unui scaun, apoi a îndreptat ca de obicei colțul tabloului acela cu voi trei pe plaja de la Eforie zâmbind spre cameră, cu soarele curgându-vă pe fețe, după care a intrat în baie. Copilul doarme deja, iar ea era frântă de oboseală, și când a trecut pe lângă tine ai simțit că părul îi mirosea puternic a fum de țigară, ca atunci când ai stat ore bune într-un restaurant pentru fumători, și pentru că era târziu nu ați mai luat cina, deși tu o așteptasei să mâncați împreună. Ați plecat la culcare fără să vă spuneți noapte bună, ea s-a băgat în pat și a adormit aproape imediat, strângând la piept o hăinuță de-a lui Cristi, iar tu ai rămas întins în pat lângă ea cu ochii deschiși în întuneric, încercând să cauți o explicație pe care nu îndrăzneai să i-o ceri.

Ciudat e că nici ea nu simțea nevoia să îți explice ceva, lucrurile se derulau firesc, iar depărtarea dintre voi creștea cu fiecare clipă. Nu ai avut niciodată vreo dovadă că te înșeală, că nu-ți mai e fidelă, de altfel nici n-ai căutat vreo astfel de dovadă, pentru că n-ai fost niciodată un tip cu principii obtuze, care vede femeia ca pe o proprietate, și te-ai simțit mereu ca un Gheorghidiu anacronic, conștient că dragostea trebuie să fie un sentiment împărtășit reciproc, dar, pe de altă parte, incapabil să accepți pur și simplu despărțirea atunci când simți că iubirea a murit. Iar tu n-ai simțit nimic.

Cu atât mai mare e mirarea ta retrospectivă. Pentru că n-ai simțit nimic. Tot ce ai simțit a fost depărtarea treptată care se instalase între voi ca o apă și probabil că a simțit-o și ea, pentru că la un moment dat depărtarea a ajuns atât de mare încât i-a fost prea greu s-o mai străbată și a început să lipsească și nopțile de acasă. Copilul se obișnuise atât de mult cu absența ei încât de la o vreme nici nu te mai întreba când vine mami. Îi lipsea, se vedea asta din tăcerile lungi și pierdute din care nu reușeau să-l smulgă nici jucăriile adunate în coșul de după ușă, și nici zarva glasurilor de copii de pe stradă.

Știai deja că nu mai e nicio cale de întoarcere în după amiaza aceea ploioasă când ai văzut-o intrând în casă împreună cu agentul imobiliar, iar când ai observat pancarda cu *De vânzare* din curte

ai înțeles dintr-o dată totul. Ai înțeles de ce se îmbrăca mereu în negru, ai înțeles tăcerile prelungi sau hohotele inexplicabile de plâns din toiul nopții, tristețea din privirea ei și înverșunarea cu care se refugia în muncă. Era ca și cum o ceață ți s-ar fi ridicat de pe ochi, și ai realizat dintr-o dată că ea vă iubise cu disperare și că tocmai de aceea trebuia să plece din casa asta împregnată de amintirea ta și a copilului.

După ce-a lăsat cheile agentului s-a oprit în prag, s-a uitat exact în direcția ta și ți-a zâmbit ca și cum ar fi știut că ești acolo în dreptul ferestrei, că îl ții pe Cristi de mână și că o priviți amândoi. A desprins de pe perete tabloul cu voi trei, s-a mai uitat o dată spre fereastră, în direcția voastră, apoi a ieșit strângând la piept tabloul ăla ca pe o comoară.

Tu ai rămas în dreptul geamului mângâindu-l pe copil pe creștet și zâmbind spre silueta ei care se topea în ploaie. Deși știai că n-o s-o mai vezi niciodată de acum încolo, pentru prima dată după foarte multă vreme te-ai simțit fericit.

Iertare, Caroline!

by Septimiu M. Cristian

<http://fanzin.clubsf.ro/iertare-caroline/>

John,

Nu mai vreau sticle de Merlot, buchete de flori de hârtie și scrisori în care îți ceri scuze. Faptul e consumat. Bine? A trecut, deși nu l-am uitat. Și tot te urăsc, fiindcă ești un invidios și un turnător. Greșeli pe care eu nu le iert, să știi.

Ai merita mult mai puțin decât ai și nu știu cum mai suportă pământul un asemenea orgolios și viclean ca tine. Bine că m-am mutat în alt oraș(aș fi vrut și în altă țară, dar sunt mai realistă) și că am scăpat de tine. Ți-e ciudă că sunt mai bună la tine la artă și că am apărut cu tablouri în mai toate galeriile importante, în timp ce tu nici nu ai debutat și ești un zero. Ai fost respins pentru stilul tău violent, nepotrivit pentru secolul nostru, secolul 23, care făcea aluzii la sistemul politic.

Caricaturile tale de hârtie care se strâmbau, balerinele tale origami caree dansau, având capete disproporționate și fețe de politicieni au fost și ele respinse și deși ai talent nu știi să-l canalizezi spre ceva frumos. Iar când ți-am spus de reușitele mele, inima ta s-a înnegrit de invidie și ai început să mă bârfești pe la toți prietenii tăi bogați și excentrici și să îmi faci o reputație atât de proastă încât nicio revistă sau galerie din orașul în care am locuit împreună nu mi-a mai publicat vreo lucrare și nici nu a motivat de ce. Bârfe, bârfe....

Asta ești. Un clevetitor. Le-ai spus tuturor artiștilor cu care sunt prietenă că eu mă laud cu realizările mele și că vai, sunt mai talentată și mai bună decât ei și că nu se compară cu mine și alte minciuni. Vicleanule! Turnătorule! Tot ce am vorbit cu tine ai schimbat. Ai mutilat adevărul și l-ai folosit împotriva mea.

Nici nu îți dai seama cât de mult te urăsc. Dar asta a fost altă lume și altă viață. E ca și cum aș fi fost decapitată pentru ce ai spus tu că am făcut, iar tu ai fi fost călăul. Pe nedrept executată, dar ideea rămâne aceeași: morții sunt morți. Și ei nu vorbesc și uită de ce au avut parte în lumea materială. Și așa trebuie să fac și eu.

Să nu crezi că dacă închei scrisoarea cu „ Cu drag ” așa cum fac cu oricare scrisoare îmi ești încă prieten. E doar un obicei și atât.

Cu drag,

Caroline

John,

Ai citit măcar scrisoarea precedentă? Te urăsc, așa cum și regina Maria de Tudor, care era catolică, îi ura pe protestanți. Cred că ar fi trebuit să te naști acum câteva sute de ani și să sfârșești ars pe rug, la ordinele acelei regine, împreună cu restul de 300 de protestanți.

Crezi că îndulcești situația trimițându-mi figurine de hârtie vii. Cu ațe negre străbătându-le spatele alb, cu tutuuri făcute din evantaie multicolore, cu trăsături atât de fine și gesturi atât de

delicate, balerinele tale origami nu m-au impresionat aproape de loc. Știam mișcările unei balerine umane, așa că nu m-ar uimi să le mai văd încă o dată, dar reproduse de niște păpușele de hârtie. Crezi că feminitatea lor mă face să le plac? Că ochii lor mici, din două puncte negre, lăsate de o bucățică de cărbune mă vor convinge să le cruț?

Le voi aplatiza, storcându-le de viața pe care le-ai dat-o, fiindcă orice bucățică din sufletul tău hain, chiar dacă lăsat sub o formă atât de drăguță tot mă scârbește și mă face să îmi amintesc de vechea mea viață. Mi-e milă să le mototolesc și să le arunc la gunoi, așa că le voi ascunde într-o carte pe care o voi dărui unui prieten apropiat.

Nu mai îmi trimite nimic din arta ta. Nimic!

Cu drag,

Caroline

John,

Tot nu m-ai îmbunat. Mi-ai trimis o miniatură de hârtie a părculețului lângă care îmi am eu apartamentul(pe care nu știu de unde îl cunoști) în mijlocul căreia se ridica o statueta ținând o bucată mare de ciocolată deasupra capului. Ciocolata a fost moale, dulce acrișoară. S-ar fi potrivit mai bine o aromă iute, amăruie, așa cum sunt eu acum. Măcar mi-ai fi amplificat ura și m-ai fi făcut să nu-ți mai deschid nicio scrisoare sau niciun colet, ca să te scutesc să mai faci figurine origami. Nu uita, tot te urăsc.

Apropo, miniatura în care imitai chiar și sunetul vântului din parcul meu și oamenii care se așează pe băncile acestuia sau care se plimbă prin el am aruncat-o în foc. Tocmai acum, când ea arde, dând focului o stranie culoare de albastru eu scriu această scrisoare. Poate că o să disting flacăra galbenă caracteristică sodiului, astfel încât să-mi dau seama dacă ai plâns sau nu când ai făcut miniatura și dacă lacrimile tale au rămas întipărite în hârtia ei catifelată. Poate că așa ar mai fi fost și vreo doi trei oameni printre aceia care se plimbau în părculețul tău origami care ar fi plâns. Dar nu au fost. Doar zâmbete și fericire. Asta înseamnă că eu nu îți lipsesc și că îți place să trăiești fără mine. Mulțumesc!

Doar curiozitatea și ura mă mai fac să îți deschid pachetele. Nimic altceva decât curiozitate și ură.

Cu drag,

Caroline.

John,

Nu! Este o idioțenie ceea ce faci!

Am văzut ieri la știri că jumătate dintr-un oraș, orașul meu natal, Armanopol, în care am locuit amândoi în vechea noastră viață a dispărut fără urmă și a mai rămas acolo doar un crater. Și abia după o zi în care mi-am sunat părinții disperată, fiindcă ei locuiau în jumătatea dispărută, am primit coletul de la tine. De două zile dispăruse orașul, iar tu mi-ai trimis coletul concomitent cu acel eveniment. Mi-am dat seama de asta citind data de e etichetă și temerile mele au fost confirmate puțin mai târziu.

Am deschis coletul și jumătatea de oraș s-a întins pe toată podeaua. Era mai mică de sute de ori ca în realitate și era făcută numai și numai din hârtie. M-am simțit ca un uriaș printre toate clădirile nu mai mari decât niște cutii de pantofi și mi-am amintit de umilința la care am fost supusă acum mulți mulți ani, când eram în clasele primare, fiindcă eram mai înaltă decât toți. Deci, ești stângaci nu faci decât să mă rănești.

O, era să uit. Sunt furioasă! I-ai transformat pe părinții mei și pe vecini și pe restul locuitorilor acelei jumătăți în minuscule figurine origami. Nu erau mai mari decât niște gândaci de bucătărie. Părinții mei au trebuit să se urce pe cel mai înalt bloc și să mă strige ca să poată vorbi cu mine. Ambii erau fericiți, de parcă i-ai fi drogat. Veseli, râdeau cu fețele lor jalnice de carton, cu trăsături de cărbune. Mi-au povestit de cât de bun ești cu ei și nu i-am mai recunoscut. I-ai schimbat, și pentru asta m-ai făcut să te urăsc și mai mult. I-ai transformat în păpușele ca să mă impresionezi, însă ești penibil. Nu am plâns ca să nu îmi topesc cu lacrimile mele (dar tot am suferit!) și m-am grăbit să strâng jumătatea de oraș înapoi în cutie și să ți-o trimit ca să inversezi transformarea și să reîntregești Armanopolul. Nu poți să-mi trimiți localități așa, ca să mă impresionezi și să mă faci să uit de vechea viață. E inuman! Dacă poștașul ar fi scăpat coletul când mi-l aducea, câți oameni de hârtie nu ar fi murit, zdrobiți de propriile lor locuințe! Și nu poți schimba geografia lumii așa cum vrei tu. Nu e deloc corect față de locuitorii unui oraș/țară/continent. Poate că ai creativitate, dar încearcă să ți-o orientezi spre altceva. Mai practic, dacă înțelegi la ce mă refer.

Văd că nu mi-ai trimis jumătatea în care locuiești și vrei să stai la distanță de mine deocamdată. Apreciez gestul fiindcă și eu vreau același lucru. În plus, cred că ești prea laș să te transformi în figurină origami și să mi te trimiți prin poștă. Nu, nu vreau să faci așa ceva, nu te gândi că e o provocare, dar așa cred că ești, din moment ce trimiți o jumătate de oraș plină cu oameni prin poștă și pe tine nu te incluzi printre ei.

Cu drag (și încă te urăsc),

Caroline

John,

Îmi pare rău că ți-am dat atâtea sfaturi în mesajul anterior fiindcă le-ai pus în practică. Nu mi-ai mai trimis miniaturi ci ai făcut ceva ce denotă viclenia și totodată imaginația ta bolnavă.

Ai schimbat realitatea și ai făcut ca noua mea viață, fără tine, să fie făcută din hârtie.

Când am ieșit din apartament m-am întâlnit cu bătrâna noastră vecină, doamna Rodica Cuvertură. Sau o imitație de hârtie a acesteia, în mărime naturală. Nu știu dacă ai transformat-o pe ea într-o astfel de creatură sau i-ai copiat înfățișarea, modelând una dintre figurinele tale după ea. Cert e că în locul zâmbetului afectuos, a părului ușor cărunțit, strâns în coc, și a tonului ei cald am întâlnit un rânjete rece, trasat cu cărbune pe chipul uscat, de hârtie, ornat cu două puncte negre pe post de ochi. Pisica și bichonul care o urmăreau peste tot erau și ei din hârtie și am văzut, prin ușa larg deschisă a apartamentului vecinei că tot mobilierul era și el de hârtie. Și televizorul, și patul, și candelaburul și și covorul.

Toți vecinii mei au ieșit din apartamentele lor și m-au salutat, cu o fericire falsă. Toți, de hârtie! Și nu numai ei.

Când am coborât, am văzut că toți oamenii din parc erau de hârtie. Toți câinii și toate veverițele. Am părăsit cartierul și am descoperit că tot orașul era făcut din hârtie. Și toți oamenii mă salutau, strigându-mă cum mă îmi spuneai tu și amintindu-mi, cu amabilitatea lor falsă, de toată tristețea prin care am trecut. Și nu e bine să fi vesel cu un om trist, fiindcă e ca și cum ai roti cuțitul

În rănile sale, deja stropite cu suc de lămâie și date cu sare.

Ai creat o lume de hârtie pentru mine. O realitate de hârtie. De ce? Ca să mă întristezi? Oameni cu inimi de hârtie, copii cu vise de hârtie, adulți cu amintiri și cu griji de hârtie.

De ce? De ce?

Nu știu cum ai reușit. Nu știu cum. Dar stai liniștit, fiindcă o să aflu. Și atunci o să ți-o plătesc. O să-ți demonstrez și eu cum e să schimbi viețile oamenilor fără acordul lor. Vei vedea.

Cu drag (din nou, te urăsc),

Caroline

John,

Astăzi mi-ai făcut cel mai groaznic lucru din lume. Am visat că mă priveam în oglinda din baie în care intrau, într-o imensă tornadă ce trecea prin mine, toate ființele pe care le-ai transformat tu, lăsând în urmă o realitate lipsită de scrisori, de file, de cărți.... deci fără hârtie. Însă, după ce vârtejul a dispărut, am descoperit un lucru îngrozitor: de mâini și de păr aveam prinse timbre iar pielea îmi era făcută din scrisori, animale origami și alte obiecte din hârtie. Eu, o figurină de hârtie? Am căzut dintr-o dată în acea oglindă, trezindu-mă și descoperind că visul se adevărase. Am privit în aceeași oglindă din baie, reală de data asta, și am descoperit că eram o figurină origami în mărime naturală, dar față de celelalte figurine apa sau cafeaua fierbinte nu reușeau să îmi topească carnea. Nici focul nu mă mistuia și nici cuțitele nu reușeau să mă decupeze.

Din cauza ta am fost indestructibilă și mai mult, am început să mă urăsc pentru ceea ce am făcut și chiar să mă învinovățesc pentru o grămadă de lucruri pentru care am fost pedepsită pe nedrept. În plus, nu mai pot comunica cu nimeni. Glasul mamei, glasul tatei, glasul prietenilor, pe toate le aud ca și pe niște bătăi de clopot și nu înțeleg ce îmi transmit!

M-ai izolat, m-ai părăsit și acum observ că pe zi ce trece sunt tot mai mică de înălțime.

De câte ori să mai repet oare? Te.... te..... te.....urrrr..... nu te iubesc!

Cu drag (fără drag, nici nu cred ca mai trebuie să explic de ce),

Caroline

John,

Asta e scrisoarea 325. De aproape un an îți tot scriu și tu nu îmi răspunzi. Doar mă schimbî încet încet, cu fiecare plic pe care ți-l trimit. Am descoperit că puteam să folosesc internetul, emailul sau alte căi virtuale ca să vorbim însă tu m-ai controlat de la început. Acum descopăr că fiecare scrisoare pe care ți-am trimis-o s-a întors înapoi, purtată de două picioare scurte, gri, de hârtie, și s-au strâns toate pe podea, unde au rămas lipite, prinzând treptat conturul trupului tău. O inimă, un creier, doi plămâni, un ficat.... apoi oase, carne, mușchi, vene și piele, păr, dinți, unghii.... și multe altele. Acea masă de hârtie a fost pentru o vreme invizibilă pentru mine, însă când îți scriam scrisoarea 324 s-a ridicat în picioare, prinzând parcă viață. Nu avea nici degete la mâini sau la picioare, nici ochi sau buze și nici bucăți mari din pielea albă, ornată pe alocuri de timbre, care îi acoperea inima. Conștiința ta a posedat acel trup și te-ai ridicat odată cu el, chiar când eu îți scriam

următorul mesaj, ascultând muzică. M-ai speriat atât de tare în cât m-am aruncat de pe scaun și m-am târât pe spate până la ușa apartamentului meu, în timp ce tu umblai încet, greoi, întinzându-ți mâinile în față și gemând.

- Ccccccc..... ccccccccc..... ccccccaaaaaaaaaaaaaaarrrrrrrrr.....

Tot repetai literele acelea, venind tot mai aproape de mine, până când m-ai încolțit și te-ai aplecat asupra mea, respirând încet și așteptând ceva de la mine. Și atunci am înțeles. Ai dorit milă.

Am mototolit scrisoarea 324, punându-ți-o într-una dintre orbite, pe post de ochi.

Din câteva trabucuri vechi, pe care nu le-am fumat niciodată, ți-am confecționat degetele de la mâna stângă iar în locul mâinii drepte am pus o foarfecă. Ți-am lipit plicuri rupte de piept, peticind găurile pe care le purtai și ți-am făcut haine noi din cartoane, decupându-le. Mi-am dat seama că hârtia scrisorilor din care erai făcut conținea toată ura mea pe care ai absorbit-o de-a lungul timpului. M-ai atins și acea ură m-a ars, încet, purificându-mă. Am devenit și eu o ființă de hârtie după ce pielea și carnea mi s-au mistuit, cu ochi din nasturi și degete din trabucuri și mi-am dat seama că aparțineai de o specie pe cale de dispariție, din care ai ales să fac parte. Realitatea s-a spart în acel moment, lăsând doar întuneric. Am rămas doar noi în acea nouă dimensiune, plus părinții tăi, făcuți tot din hârtie.

Totul era ca un vis. Universul nostru a luat forma unei mingi de sticlă pe care am pus-o apoi în vitrină, împreună cu tine, vizitându-te din când în când și scriindu-ți noi și noi scrisori, fiindcă tu nu puteai auzii, astfel încât văzul era singura cale prin care puteam comunica cu tine.

Poate că o să uit trecutul și o să încep de la zero. Poate că o să am milă și o să pot iubi în continuare. Poate că o să învăț că sufletul e mai mobil decât ne dorim și că nu putem trăi fără compania iubirii. Suntem formați dintr-o țesătură de bine și rău. O cupolă de lumină ce acoperă umbrele și mai crapă uneori, lăsând ca smoala sufletului să ne inunde și să ne distrugă.

Mai am o dorință pe care tu ai putea să o îndeplinești. Vreau o nouă viață. Și, rogu-te, fabricată și ea din hârtie.

Cu drag,

Caroline

Păr

by Robert Nuțu

<http://fanzin.clubsf.ro/par/>

Cu toate astea, pe Adina am găsit-o la sfârșitul lunii, într-o după-amiază de sâmbătă, căzută în bucătărie cu un prosop murdar înfășurat în jurul capului, cu gleznelor legate cu sfoară de unul dintre picioarele mesei și cu sfârcurile perforate de-un fir subțire de sârmă galvanizată trecut pe sub masca chiuvelei și îndoit pe robinetul caloriferului; avea corpul acoperit de vânătăi și arsuri de țigară; pe coaste se vedeau mâzgălituri făcute cu pixul - și întreg tatuajul care-i ascundea umărul drept, urcând într-o spirală plină de frunze pe gât și răsucindu-se la ceafă, fusese scrijelit cu o lamă de ras; o adevărată rețea de tăieturi îi acoperea și bărbia și maxilarul; pe-o coapsă, răsucită și prinsă într-un rest de elastic, atârna o bucată de chilot deșirat și între degetele picioarelor strângea un petic de pânză de care încă se ținea un nasture.

L-am chemat pe B din sufragerie și împreună i-am dezlegat picioarele și am împins masa la perete.

Chiar și în lumina slabă care pătrundea printre storurile întredeschise se vedea cât păr îi crescuse pe corp în ultimele săptămâni.

La subraț se lăteau smocuri mari năclăite de transpirație.

Pielea coapselor era infectată și roșie împrejurul firelor și pe areolele sânilor se iviseră mai multe rânduri negre de cărlionți, mânjite de praf și sânge.

Pe de altă parte B abia se mai ținea pe picioare și a și alunecat de vreo două ori în mizeria de pe jos. Frigiderul uitat deschis se dezghețase și peste tot erau numai bălți stătute și felii de pâine și roșii căzute de pe fața de masă; coșul de gunoi stătea într-un colț cu fundul în sus, golit în ușa holului ce ducea la intrare și Adina zăcea goală și cu picioarele desfăcute pe gresie și-i întrezăream corpul printr-o puzderie de cerculețe și descărcări colorate care-mi fulgerau în colțul ochilor.

Am băut un pahar cu apă de la robinet și apoi am încercat să-i trag sârma galvanizată din sfârcuri.

În cele din urmă am dezlegat-o de calorifer și i-am înfășurat-o pe după umeri, am apucat-o de ceafă și cu B ținând-o de glezne, am târât-o până pe canapeaua din sufragerie, în mijlocul ambalajelor de biscuiți și-a sticlelor goale.

La televizor se vorbea despre efectul nociv al dietelor cu sare de mare și mușețel și asta tot așa făcea parte din ceva mai important, ascultam cu o ureche și mă uitam la coapsele păroase ale Adinei, la genunchii loviți și la tălpile și labiile ei, la buzele străbătute de crăpături și la pleoapele umflate, pline de vinișoare și la lațele îmbâcsite ieșind de sub prosopul legat cu nod la ceafă, trăgând în sus pielea frunții și-apoi la B care căzuse într-un fotoliu și-abia mai respira, cu cămașa flească de transpirație și cu brațele subțiri, pătate de pistui, încrucișate pe burtă.

Vulva Adinei, zgâriată sub firele de păr băltea într-un clei gălbui, scurs din cele câteva răni de dedesubtul buricului.

Corpul îi încremenise ciudat pe canapeaua desfăcută; brațele îi atârnavă în lături, capul pe-o parte și pielea părea a izola ceva mucețit și jilav care-i cuprindea încet oasele, prinzându-le într-o

strânsoare largă și soioasă.

Printre buze îi vedeam vârful limbii.

După un timp m-am așezat pe covor, lângă soba rece din colțul camerei.

Am închis ochii înghițind puțin câte puțin cocoloșul ce mi se ridica din stomac și m-am uitat pe fereastră afară, la copacii de peste drum și la acoperișurile acoperite cu tablă ale caselor.

Spre seară însă părul acoperise deja canapeaua și covorul și creștea într-o blăniță deasă și pufoasă de jur împrejurul picioarelor măsuței televizorului.

Îl simțeam furișat între degete, înconjurându-mi încheieturile, urcând pe antebraț în fire lungi, contopite în dreptul umerilor, făcând bucle și valuri pe sub tricou, ieșind prin mâneci și înconjurându-mi mijlocul cu o centură groasă, împletită care se rotea apoi pe pulpe, de-a latul camerei, încercuia patul și se învârtea de câteva ori în apropierea bibliotecii, immobilizând-o într-un punct de sprijin solid, de unde se răsfira spre cele patru colțuri ale încăperii, în borduri lăptoase și albe de mătreață. Înghițise și piciorul lui B. până dincolo de genunchi și urcase cu un moț castaniu și ciufulit în fața ferestrei prin dantelele perdelei, înclinând corniza; sub greutatea genelor încurcate în ramuri rugoase la căpătâiul patului, amestecate cu părul de pe țeastă și strecurate pe după tencuiala zidurilor până deasupra tocului ușii și apoi încolăcite peste conductele de gaz, pleoapele Adinei cedaseră, scufundate în lichidul noroios al orbitelor.

Părul dintre picioare se lungea acum bogat și sârmos în fanteziile unei tufe arborescente, ca un umbrar peste trupul înfășurat în panglicile smocurilor de la subraț.

M-am descurcat cum am putut din încâlceala firelor, l-am scuturat pe B și după ce l-am ajutat să-și scoată ciorapii și pantofii, ne-am dus la bucătărie și ne-am așezat la masa împinsă spre bufet de-un vâlătuc scămoșat și plin de coji care, după ce adunase toate carpetele de pe hol, se strecurase printre balamalele ușii bucătăriei.

Geamurile erau astupate în întregime iar din cuptorul aragazului cădeau lațe acoperite cu zgură.

B a luat sticla cu vin.

Și-a turnat un pahar. L-a băut.

Și-a mai turnat unul și-apoi mi-a pus și mie într-o cană cam jumătate, după care a azvârlit sticla-n chiuvetă și s-a uitat la mine cu niște ochi urduroși, ca niște găuri într-o bucată de ficat putred.

Părul se târâse după el și-l agățase iarăși de glezne; urca încet în susul gambelor spre coapse; am luat un cuțit din suport și l-am tăiat și-am tăiat și șuvițele ce-ncepuseră să iasă din masca chiuvetei.

Mă așezasem pe scaun într-un ungher și simțeam vag cum părul mi se înfășura pe încheieturi, stomacul îmi ticăia ușor, memorându-și fiecare contracție și rechemând-o la nesfârșit, părul se strecura fășâind pe sub ușa bucătăriei și mă gândeam la sânii Adinei, la sfârcurile roșii gătuite în strânsoarea șuvițelor, la carnea aplatizată de firele tari strecurate în pereți, printre cărămizi, pe urmă o rază de lumină a sclipit scurt într-un colț al geamului, s-a stins pe-un cârlionț negru care a coborât până deasupra mușamalei și-a început să se unduiască lângă farfurii, zvârcolindu-se și alunecând pe-un scaun.

Am căutat paharul.

În buzunar mai aveam o singură țigară.

Am aprins-o cu o brichetă de pe masă și m-am lăsat pe spătar.

Părul scosese din balamale ușa bucătăriei; o răsturnase pe hol lângă frigider și-acum se umfla în ghemotoace dese pe sub aragaz și prin preajma chiuvetei, pe sub scaune și între ușițele bufetului, forțându-le și aruncând pe gresie farfuriile și tacâmurile.

Vedeam cu un ochi țigara aprinsă, în colțul gurii, cu vârful înroșit sub firele de fum; s-a auzit apoi un zgomot puternic de sticlă spartă și ceva m-a izbit în ceafă iar B a început să se miște și să se agațe de scaune.

Își schimonosea fața și întindea mâinile și picioarele, tot voia să-și tragă înapoi coatele; din când în când se repezea în direcția ușii cu ochii holbați, mă uitam la el de pe scaun, cu vârful înroșit mereu mai aproape de gură, răsucit ca o sârmă - B îmi arăta subsuorile, pieptul, spatele coapselor și coastele și dădea din cap și făcea din buze semne dezordonate de parcă ar fi vrut să motiveze ritmul după care-și conducea trupul de la masă spre bufet și spre fereastra spartă și sărea cu scaunul de colo-colo - pe de altă parte mie îmi venea să vomit dar nu-mi mai vedeam mâinile, iar B își întinsese un picior peste geam, cu genunchiul îndoit în afară și se ținea de celălalt, prins între bufet și perete, străduindu-se să-și păstreze echilibrul; îi simțeam răsuflarea, ajungea la mine și-mi trecea peste umeri, izul de alcool și pește la conservă și păstăi cu usturoi și pânda cămășii destrămându-se și fugindu-mi prin fața ochilor în damful de transpirație și mirosul de vin, zburând pe fereastră în franjuri odată cu ghivecele de flori și suportul pentru tacâmuri.

La dreapta, din peretele crăpat, apăruse o gălmă zbârlită de păr, se târa spre chiuvetă, B încerca să se refugieze în craterul brusc deschis în gresie, cu oale și farfurii zăngănind după el, înțepat de furculițe și cu părul infiltrat în pielea spartă la articulațiile coatelor; piciorul rămas în rama ferestrei flutura agitat de șuvițele ieșite-n curte ca iedera pe zidurile casei; ambele mâini îi erau acum imobilizate deasupra penisului; părul îi escalada pieptul, îi pipăia nările, iar pielea jupuită până la coate se legăna găurită și oasele picau smulse unul câte unul, dispărând în vârtejurile castanii, sosind din hol și din spărturile tavanului; limba ruptă se lățise pe obraji trasă de două cozi strecurate pe după mânerul dulăpiorului cu condimente și pielea cedase la șolduri și la genunchi apucată de-un cârlig împletit, insinuat pe sub toată lățimea pielii spatelui.

Un os însângerat mi-a trecut brusc pe lângă ureche și s-a înfipt în capacul ridicat al aragazului.

B se uita la mine din două părți ale bucătăriei și venit dinspre hol, un nor de mătreață și cojițe aproape m-a orbit, bufnind prin sfărâmurile ușii.

Am strâns cuțitul în mână și m-am repezit pe culoarul de la intrare.

O sticlă goală de vin m-a izbit în șale, apoi, furată de-un suflu invizibil s-a năpustit în frigiderul făcut bucăți.

Am călcat pe resturile cuierului și peste o grămadă de tablouri, am apucat o clanță și m-am trezit în sufragerie.

Curtea dispăruse între geamuri și uși, pereții casei culisaseră, dușul curgea cu presiune pe canapeaua din dormitor și ea înfiptă cu picioarele în soba ce vărsa șomoioage de mazăgă și păr îmbâcsit. Am parcurs un metru și m-am oprit.

Un obiect mișcător, strălucitor și pocit mi-a șters o mână și s-a scurs pe conducta țâșnind prin gresia băii.

Am pășit către o spărtură ce trecea pe lângă mine și m-am aruncat pe partea cealaltă.

Părul mi-a atins gleznelor; mi-am croit drum printr-o movilă de cutii de carton și saci menajeri, evitând o mulțime de cazmale și greble și cu umerii zgâriați m-am rostogolit în curmezișul unei țevi și-apoi pe lângă o ladă goală, pe urmă am luat-o la fugă pe-un scurt coridor barat de-un gard de sârmă și-am cotit la dreapta; pulsul îmi alerga în sus și-n jos; am tăiat firele încleștate de încheieturi, m-am zbatut și-am ieșit prin cadrul unei noi spărturi, pe după o sfărâmatură de gard, pe care încă se mai cunoștea vopseaua.

Respiram ceva mai bine; lângă mine a apărut o fisură prin care s-a strecurat vuind un șomoioag de păr, descoperind curba unei clanțe spânzurate într-un rest de ușă.

M-am agățat de ea, am apăsat-o și m-am prăbușit înconjurat de-un nor de mătreață și praf peste canapeaua din sufragerie, zburând cu ea între brațe prin ușile deschise ale garajului. O clipă am văzut strada din fața casei, încovoiată ca o curea șerpuind, apoi un nor de mizerie s-a ridicat, mi-a bufnit în față și câteva secunde am înaintat orbește, cu gura plină de gustul tencuielii, împiedicându-mă de scânduri și bucăți de moloz. Imediat ce-am reușit să deschid ochii, m-am năpustit prin spațiul dintre cele două uși și m-am trezit dintr-o dată afară, pe alea din fața casei; gardul se prăbușise; am sărit peste resturi și un zăngănit înfiorător a urcat înapoia mea, însoțit de-un zgomot de prăbușire, apoi un suflu puternic, fierbinte, m-a izbit în ceafă, proiectându-mă în stradă.

Auzeam indistinct urlete și aveam impresia că văd uneori umbre care se agitau printre casele vecine; asfaltul încins începuse să se crape, crevase negre se multiplicau sub picioarele mele cu o viteză incredibilă; m-am împiedicat și-am luat-o la fugă, târând după mine zdențele hainelor sfâșiate de suflul exploziei. Pulsul se stabilise în gât și de acolo izbiturile inimii îmi sunau în țeastă și-n piept, atât de puternic, încât amețeam și-mi pierdeam echilibrul la fiecare bătaie. Curând, am văzut casele de la marginea orașului, stația de benzină și lanurile de porumb; am cotit și-am luat-o direct prin câmp, cu frunzele tăioase brazdându-mi obraji și umerii, fugeam fără oprire, încă aveam senzația că pământul cedează sub picioarele mele. Am alergat așa până mi-am pierdut suflul, apoi, aproape fără simțire, m-am lăsat o clipă în genunchi, cu fruntea în palmele care mă usturau.

Leșisem din porumb; în fața mea se întindea un lan de grâu și, dincolo de el se vedea un pâlci de copaci - siluetele cenușii ale trunchiurilor, frunzele scuturate de vânt. M-am ridicat și m-am pus în fund. Hainele atârnavu fâșii, mă iritau, le-am scos pe rând și le-am aruncat deoparte; gol și cu corpul plin de zgârieturi, m-am tupilat într-o adâncitură căptușită cu iarbă și mi-am întins picioarele, cu spatel rezemat de malul scund de pământ. Când am deschis ochii, răsărea soarele. Dormisem acolo toată noaptea. Aveam mâinile și coapsele înțepenite, dar în rest nu mă durea nimic; pulsul se liniștise, îmi vuiau numai un pic urechile.

După un timp, mi-am luat inima-n dinți și am pornit înapoi, către oraș. Am ajuns în fața casei după aproape o oră; nu era țipenie de om pe stradă. M-am furișat în pielea goală printre dărâmături și-am căutat un loc pe unde să ajung înăuntru, sucindu-mi gleznelor printre foi de placaj și fragmente de lambriu; lângă ușa spartă a bucătăriei, o veioză încremenise-n echilibru, susținută de-un prăjitor de pâine și-o cratiță roșie; am împins-o cu piciorul și-am intrat.

Stricăciunile erau atât de numeroase, încât nu le puteam înregistra pe toate odată, iar fiecare-n parte mă obosea.

Într-un colț, în preajma chiuvetei răsturnate, am zărit o bucată din B, nu știu exact ce era, deocamdată nu avea prea mare importanță, întreaga atenție mi se concentra pe restul de scară sprijinit de peretele holului. Cu mare greutate am urcat la etaj și-am luat la rând toate camerele. Pe Adina am găsit-o în dormitorul mic, uscată și stafidită, cu picioarele desfăcute încadrând un aparat de radio; părul se ofilise, se desprinsese de pe cap și de la subsuori, vulva era rece și cheală, ca o bucată de scoartă veche. Încă avea sârma trecută prin sfârcuri; când m-am apropiat și-am atins-o, corpul a vibrat ușor și-a scos un foșnet de iarbă uscată.

M-am aplecat, am apucat sârma și-am încercat s-o ridic; sânii au cedat și s-au desprins din

piept, lăsând în urmă două găuri negre, cu margini zdențuite. Țâțele uscate se legănau pe sârmă - corpul Adinei era complet gol, fără urmă de organe ori oase, o coajă deshidratată, rigidă și săpată de riduri; mi-am pus sârma cu sânii pe după gât, am ridicat-o în brațe și-am reușit să cobor cu ea la parter, lăsând-o apoi în sufragerie. Începuse să-mi fie sete și foame; în drum spre bucătărie am dat pe jos de-o bucată murdară de pâine, era destul deocamdată, am intrat printr-o spărtură din zid, am început să-l caut pe B.

Nu știu dacă era tot, însă am găsit mare parte din el printre dărâmături și-am cărat tot ce-am putut afla în sufragerie, lângă Adina - căram bucățile încă mustind de sânge cu o oală mare de sarmale, le duceam și le vărsam pleosc, pleosc lângă Adina, pleosc, pleosc, pleosc; când am fost sigur că nu mai era nimic printre dărâmături, am aruncat oala, am luat un cuțit de pâine pe care-l ochisem mai devreme căzut după masca chiuvetei și m-am întors în sufragerie.

Soarele intra printr-o gaură din tavan, lumina ca-n palmă tot spațiul încăperii, dinții Adinei luceau între buzele despicate, mațele lui B sclipeau încolăcite.

Am băgat cuțitul în burta Adinei, am tras de sus în jos, apoi am lărgit gaura, începând după aceea să pun bucățile din B, una câte una, în coaja corpului uscat. Nu a durat mult. Am avut o ezitare-n clipa-n care m-am uitat la sânii înșirați pe sârmă, dar, în cele din urmă, am decis să-i las deoparte, apoi am strâns cum am putut gaura peste fâșiile de carne și-am săltat corpul stafidit în brațe. O ceață fumurie mi s-a așternut imediat peste ochi - s-a risipit încet, pe măsură ce pășeam clătinat către bucătărie și pe urmă afară, în grădină.

Se încălzise. Corpul din brațele mele se muia, sângele curgea printr-o fisură din șale, îmi picura pe coapse.

Am ales un loc la poalele unui măr, am săpat acolo o groapă și-am așezat cadavrul umplut cu bucățile de carne pe fundul ei.

Am acoperit groapa, am tras deasupra frunze și crengi și m-am întors în casă; sânii ofiliți ai Adinei i-am băgat într-o pungă, iar punga am dosit-o într-un șifonier la etaj, între cămăși și prosoape.

Zilele următoare m-am ocupat de casă; am făcut câteva reparații, îngrijindu-mă în principal de bucătărie și de baie - dormeam în sufragerie, pe singurul fotoliu rămas intact și într-o noapte am visat ceva ce-am uitat, dar apoi l-am visat pe B - stătea și se holba la mine prin găurile din pieptul Adinei - se holba și nu zicea nimic, apoi, în noaptea următoare am visat un lucru atât de cumplit, încât m-am trezit urlând, însă era dimineață, soarele pătrundea în cameră, îmi bătea pe față și până să mă dezmeticesc și să mă frec la ochi, uitasem din ce cauză mă trezisem. Oricum, în săptămânile ce-au venit, coșmarurile s-au diversificat, au devenit mult mai clare și pregnante, visam casa așa cum era înainte s-o găsim pe Adina, apoi cum mă împrietenisem cu B, apoi iarăși pe B privindu-mă agățat cu mâinile de găurile din pieptul scofâlcit al Adinei și încercând, cred, să se târască afară.

Treptat însă, m-am obișnuit - dacă visez ceva, orice, mă trezesc, urlu puțin și, dacă s-a făcut deja dimineață, și de cele mai multe ori așa este, merg la bucătărie, îmi beau cafeaua și mă apuc de lucru; coșmarurile sunt ca niște rude care mă vizitează din când în când și în privința cărora nu trebuie să-mi fac griji; de asemenea, de la un timp mă străduiesc să beau în fiecare zi cât mai mult ceai de mușețel cu sare de mare.

Rătăcitor

by **Gabriela-Beatrice Moiescu**

<http://fanzin.clubsf.ro/ratacitor/>

„Nu... Nu trebuia să fie așa”, rosti bărbatul în intimitatea propriilor gânduri. Se uită agitat în jur, la șeful secției de chirurgie care asistase și la asistentele care îl priveau la rândul lor, așteptând următoarele indicații.

Rămase confuz câteva minute, întrebându-se ce naiba se întâmplase în acea sală de operații.

Desigur, operația avusese șanse foarte mici de reușită. Mai făcuse doar una de genul acesta, cu același rezultat - moartea pacientului. Totuși, crezuse că, de această dată, ar fi putut remedia problema.

N-a fost așa. Oftă.

- S-o închidem, spuse încet. Doctor Stan, vrei s-o închizi pe pacientă? o întrebă pe rezidenta care privea pieptul deschis al femeii cu ochii tulburi, întristați.

- Da, domnule, acceptă ridicându-și privirea la bărbatul care întotdeauna i se păruse Dumnezeuul cardiologiei.

Doctorul ieși din operație oftând pentru a doua oară în acea noapte. Aruncă mănușile și haina sterilă, apoi masca, și rămase pentru câteva momente sprijinit de chiuveta din cameră, privind prin fereastră la mulțimea de oameni strânși în sala de operații.

„Credeam că, de data asta, n-am să greșesc”, se smiorcăi agitat și înghiți în sec. Uneori, avea apucături copilărești.

Degeaba vorbea în sine sa. Femeia oricum n-avea să revină la viață. Era o operație încheiată, eșuată. Atât.

„OK, asta e. Dar trebuie să știu cum să repar viitorul pacient. Vreau să fie trimisă la morgă”, se hotărî. Văzu cum asistentele se pregăteau să sterilizeze din nou camera de operații, pentru următoarea intervenție.

Închise ochii pentru câteva momente, apoi se adună și ieși afară, pe holurile bine luminate, pline de agitație și miros de antiseptic.

Se detașă trăgând în piept aerul îmbâcsit de medicamente și oameni bolnavi. În fond, ca doctor, e imposibil să nu-ți moară vreun pacient. Știa asta când a mers la Medicină. A știut tot timpul și că, în ciuda a ceea ce credeau oamenii, nu era Dumnezeuul inimilor, ci doar un doctor amărât.

- Domnule doctor, spuse o asistentă, dând din cap în semn de salut. Bărbatul o ignoră, gândurile sale fiind prea ocupat să revadă, pas cu pas, ceea ce făcuse în operația de îndepărtare a unei tumori pericardice.

Inima cedase; era de așteptat și nu ar fi putut face nimic. Resuscitarea fusese de prisos, organul nu mai vruse să pornească. Gândurile îi fugiră la senzația pe care o avusese atunci când sângele fierbinte începu să-i mângâie mâinile înmănușate.

- O să mă ajute legistul să înțeleg ce naiba s-a petrecut acolo, spuse cu voce tare, de această dată. De obicei, glasul propriu avea darul de a-l mai liniști.

Inhală de câteva ori aer, pentru calmare, după care apăsă pe butonul care chema liftul. Încercă să nu pară obosit și nervos în așteptarea acestuia. În câteva secunde, ușile de metal se deschiseră și intră în încăperea micuță.

- Bună, îi spuse femeii aflate deja acolo, o doamnă într-un costum negru, cu o cămașă albă și părul lung căzându-i pe umeri.

„E cazul să trec peste operația aceasta; nu e nici primul, nici ultimul pacient pe care l-am pierdut sau îl voi pierde. Și fata asta... poate m-ar putea ajuta.”

În fond, și doctorii au viața lor; și e prea scurtă să plângi după oameni morți.

- Bună seara, domnule, zâmbi la rândul ei. Păreți încordat.

- Puțin, îi răspunse distrat, privind ușile cum se închid, încătușându-i în cubul metalic. Încotro?

- Subsol, la morgă, rosti cu tristețe aceasta, ștergându-și cu mâna dreapta o lacrimă ce i se prelinse din colțul ochilor.

- La fel, rosti apăsând butonul rotund cu un zâmbet amabil.

Scăpă un alt oftat, după care liftul se puse în mișcare cu un scârțâit aproape insesizabil.

- Îmi pare rău să aud că avem un drum comun. V-a murit cineva drag?

- Aaa! făcu femeia, surprinsă. Nuuuu, nu. Doar niște formalități. Cobor până la proaspătul meu fost soț, acolo lucrează. Sunteți bine, domnule? Chiar păreți... palid, bolnav, încercă ea să pară atentă și interesată.

- Mai degrabă extenuat. Tura de noapte, ce pot să spun mai mult?

Femeia îi adresă un surâs plăcut. Pentru un moment, omul rămase fermecat de frumusețea angelică a acestui chip alb. Această prezență avea darul de a-i fura și alunga gândurile rele.

Se simți atras pe loc de ea și niciuna dintre probleme părea să nu mai existe. Uită, pentru un moment, chiar și motivul pentru care cobora la Morgă.

Ochii ei îl fermecau.

- Ies în curând, îi spuse fără să-și ia privirea dintr-a sa. Vreți să mergem să bem ceva la barul din colțul străzii?

Femeia stătu puțin pe gânduri, după care îi răspunse:

- De ce nu?

Liftul începu să încetinească, apoi ușile se deschiseră la perete. În fața lor stătea o femeie până în 30 de ani, purtând pe chip tristețea absolute. Aștepta să intre.

„Ce...?”

Toată vraja prezenței acestei necunoscute din lift dispăruse. Bărbatul fusese tras cu brutalitate

cu picioarele pe pământ.

Doctorul apăsă de câteva ori pe butonul care ducea la ultimul etaj, la Pediatrie. Femeia din fața lor începu să meargă cu pași mici și legănați către lift, dar ușile i se închiseră în nas la doar câțiva centimetri de față.

Partenera de conversație se întoarse către bărbat și, fără șovăială, spuse:

- Cu tot respectul, dar gestul pe care l-ați făcut a fost unul fără pic de respect. Nu mă așteptam la așa ceva din partea unui angajat al spitalului, domnule. De ce nu ați lăsat-o să urce?

Doctorul se întoarse către ea cu fața albă ca varul și buza de jos tremurând.

- E... femeia pe care tocmai am operat-o. Nu a supraviețuit. Nu... dumneavoastră nu ați văzut brățara roșie pe care o purta pe mâna dreaptă? Este ceea ce i se agață unui pacient decedat. Pe chestia aia e numele său. Roșu e culoarea morților.

Pe chipul superbeii doamne se așternu o privire serioasă, de înțelegere. Duse mâna stângă la antebrațul drept, iar doctorului îi fugi mintea la o consolare ca la carte, acolo în lift. Ochii ei îl acaparaseră din nou.

Avea să-i spună clasicul „*îmi pare rău*”, apoi se va lăsa ușor în brațele lui și-și va fi încheiat tura de noapte cu o partidă de sex pe cinste.

În schimb, ea ridică brațul sacoului pe care îl purta și spuse:

- Vreți să spuneți că purta o brățară ca aceasta?

Tom Walker și diavolul

by Washington Irving

<http://fanzin.clubsf.ro/tom-walker-si-diavolul/>

Înainte de a ne începe povestea, să ne întoarcem în timp spre sfârșitul secolului șaptesprezece. Pe vremea aceea, unul dintre cei mai faimoși oameni din lume era căpitanul William Kidd. Căpitanul Kidd era un pirat. Naviga mările, capturând orice corăbii găsea. El și oamenii săi luau bogățiile de pe aceste corăbii. Căpitanul Kidd le ascundea în diferite locuri.

Căpitanul Kidd a fost capturat de englezi în Boston, Massachusetts și executat în anul o mie șapte sute și ceva.

De atunci, oameni de pretutindeni au căutat în multe locuri comoara furată a căpitanului Kidd.

Cei care locuiau în Massachusetts la începutul secolului optsprezece credeau că o parte din comoară fusese îngropată de către căpitanul Kidd lângă Boston. La mică depărtare de Boston se afla un mic râu care se vărsa în oceanul Atlantic. O poveste veche spunea că în susul acestui râu navigase căpitanul Kidd dinspre ocean. Apoi își îngropase aurul, argintul și bijuteriile sub un copac mare.

Povestea mai spunea că această comoară era păzită de însuși Diavolul, care îi fusese bun prieten căpitanului Kidd.

În anul o mie șape sute douăzeci și șapte, un bărbat pe nume Tom Walker locuia în apropierea acestui loc. Tom Walker nu era un om plăcut. Iubea un singur lucru – banii. Există o singură persoană mai rea decât Tom. Aceea era soția lui. Și ea iubea banii. Aceștia doi erau atât de înfomețați de bani, încât furau chiar unul de la altul.

Într-o zi, Tom Walker se întorcea acasă dintr-o pădure întunecată. Mergea încet și cu grijă, să nu cadă într-o baltă cu noroi.

În sfârșit, ajunsese pe o fâșie de pământ uscat. Tom se așeză pe un copac care căzuse. Odihnindu-se, râcăia pământul cu un băț. Știa povestea care spunea că indienii ucisese prizonieri ca sacrificii pentru Diavol. Dar acest lucru nu-l tulbura. Singurul diavol de care Tom se temea era soția sa.

Bățul lui Tom întâlnește ceva dur. Săpă și scoase obiectul din pământ. Era un craniu uman. În craniu era înfipt un topor indian.

Deodată, Tom Walker auzi o voce mânioasă:

- Nu atinge craniul!

Tom privi în sus. Văzu un uriaș stând pe un copac rupt. Nu mai văzuse niciodată un asemenea om. Purta hainele unui indian. Pielea îi era aproape neagră și acoperită de cenușă. Ochii îi erau mari și roșii. Părul îi era zburlit pe cap. Ducea un topor mare.

Uriașul întrebă:

- Ce cauți pe pământurile mele?

Dar Tom Walker nu se temea. Răspunse:

- Ce vrei să spui? Acest pământ aparține domnului Peabody.

Omul cel ciudat râse și-i arătă copacii cei înalți. Tom văzu că unul din acești copaci fusese scrijelit cu toporul. Privi mai atent și văzu că numele Peabody fusese încrustat în copac. Domnul Peabody era un om care se îmbogățise furând de la indieni.

Tom privi ceilalți copaci. Fiecare purta numele unui om bogat și important din Massachusetts. Privi copacul pe care se așezase. Și el purta un nume scrijelit - numele Absalom Crowninshield. Tom își aminti că domnul Crowninshield era un om foarte bogat. Oamenii spuneau că-și câștigase averea în același fel în care și-o câștigase și căpitanul Kidd - prădând corăbii.

Deodată, uriașul strigă:

- Crowninshield este gata să fie ars! Voi arde mulți copaci iarna aceasta!

Tom îi spuse că n-avea nici un drept să taie copacii domnului Peabody. Străinul râse și răspunse:

- Am tot dreptul să tai copacii ăștia. Pământul ăsta îmi aparținea cu mult înainte ca englezii să vină în Massachusetts. Indienii erau aici. Apoi voi englezii i-ați ucis pe indieni. Acum eu le arăt englezilor cum să vândă și să cumpere sclavi. Și le învăț pe femeile lor cum să fie vrăjitoare.

Și Tom Walker știa că uriașul era Diavolul însuși. Însă Tom Walker încă nu se temea.

Uriașul povesti apoi despre căpitanul Kid, cum că îngropase comori imense sub acești copaci, dar nimeni nu o putea afla decât dacă uriașul i-ar fi permis-o. Spuse că Tom ar fi putut căpăta aceste comori. Dar Tom ar fi trebuit să se învoiască să-i dea în schimb uriașului ce i-ar fi cerut.

Tom Walker iubea banii la fel de mult cât se iubea pe sine însuși. Dar ceru timp de gândire.

Tom merse acasă. Îi povesti soției sale cele întâmplare. Ea își dorea comoara căpitanului Kidd. Îi porunci să-i dea uriașului orice i-ar cere. El spuse că nu.

În sfârșit, doamna Walker hotărî să facă ea ceea ce Tom refuzase. Își strânse tot argintul într-o cârpă mare și plecă să-l întâlnească pe uriașul cel întunecat. Două zile trecură. Ne nu se întoarse. Nu avea să mai fie văzută vreodată.

Oamenii spun că într-un târziu Tom merse și el către locul în care îl întâlnise pe uriaș. Văzu cârpa nevestei sale atârând în copac. Fu fericit, căci își dorea argintul ei. Dar când deschise bocceaua, înăuntru nu află argint - ci doar o inimă de om.

Lui Tom îi păru rău pentru pierderea argintului, dar nu și pentru pierderea soției sale. Dorea chiar să-i mulțumească uriașului pentru asta. Așa că în fiecare zi îl căută. Tom în sfârșit se hotărâse să-i dea uriașului orice i-ar cere la schimb pentru comoara căpitanului Kidd.

Într-o noapte, Tom Walker întâlni uriașul și-i oferii propriul suflet în schimbul comorii căpitanului Kidd. Dar Diavolul cerea acum mai mult de atât. Spuse că Tom va fi trebuit să folosească bănetul pentru a-i face lucrarea. Voia ca Tom să cumpere o corabie și să aducă sclavi în America.

După cum spusese, Tom Walker era un om dur care nu iubea nimic altceva decât banii. Însă nici chiar el nu se învoi să vândă și să cumpere ființe umane ca sclavi. Refuză să facă una ca asta.

Diavolul spuse atunci că a doua lucrare a sa ca însemnătate era împrumutul banilor. Cel care

ar face asta pentru Diavol i-ar forța pe oamenii săraci care împrumută bani de la el să plătească înapoi mult mai mult decât primiseră.

Tom spuse că i-ar plăcea o asemenea treabă. Așa că Diavolul îi dădu comoara căpitanului Kidd.

Câteva zile mai târziu, Tom Walker era cămătar în Boston. Oricine avea nevoie de ajutor – și erau mulți care aveau – venea la el. Tom Walker deveni cel mai bogat om din Boston. Când oamenii nu-i puteau plăti, el le lua fermele, caii, chiar și casele.

Devenind tot mai bătrân și tot mai bogat, Tom începu să-și facă griji. Ce avea să se întâmple când va fi murit? Își promisese sufletul Diavolului. Poate... poate... ar fi putut încălca această promisiune.

Atunci Tom deveni foarte religios. Mergea la biserică în fiecare săptămână. Gândea că dacă se va fi rugat suficient, ar fi putut scăpa de Diavol.

Dar într-o zi, Tom îi luă pământul unui om care împrumutase bani de la el. Bietul om ceru mai mult timp pentru a plăti.

- Te rog nu mă distruge, spuse el. Mi-ai luat deja toți banii pe care-i aveam.

Tom se enervă și începu să strige:

- Să mă ia dracu' dacă am luat vreun ban de la tine!

Acesta fu sfârșitul lui Tom Walker. Căci chiar atunci, auzi un zgomot. Deschise ușa. Și-l văzu pe uriașul cel negru, ducând de căpăstru un cal negru. Uriașul spuse:

- Tom, am venit după tine!

Îl luă pe Tom și-l așeză pe cal. Lovi apoi calul, iar acesta o luă la goană, purtându-l pe Tom. Nimeni nu-l mai văzu vreodată pe Tom Walker. Doar un fermier povestește că a văzut calul cel negru cu un om încălecat pe el, alergând nebunește în pădure.

După ce Tom Walker a dispărut, guvernul a decis să-i confiște proprietățile. Dar nu mai era nimic de luat. Toate hârtiile care dovedeau că Tom deținea pământuri și case arseseră și erau acum cenușă. Lăzile sale de aur și argint nu aveau în ele decât bucățele de lemn. Lemn din copaci proaspăt tăiați. Caii lui Tom muriseră, iar casele îi arseseră deodată, până-n temelii.

(În traducerea lui Alexandru Lamba)

Republica (I)

by Daniel Boca

<http://fanzin.clubsf.ro/republica/>

-- Fragment de Daniel Boca --

1

Copacii alergau unul câte unul în direcția opusă. Printre crengile înfrunzite razele celor două luni își aruncau argintul sau arama, în funcție de care era vizibilă din goana unimotorului. Cerul era parțial acoperit, din loc în loc ploaia stropea abia stârnind colbul, iar unimotorul aluneca fără a atinge pământul, silențios și rapid ca o nălucă, lăsând rotocoale de praf și frunze vestejite în urmă. Câte un leu de stepă mai ciulea urechile la apropierea vehiculului, însă nu apucau să schițeze un gest agresiv că acesta și dispărea în vâlătuci de colb.

Vreme de două ceasuri, silueta întunecată stătu cocoșată pe unimotor, alergând constant, departe de deschiderea stepei, la adăpostul pâlcurilor de copaci. Purta un costum din piele inteligentă, flexibilă, moale în condiții normale, dar rigidă, impenetrabilă la schimbări bruște de presiune. Proiectilele normale nu puteau fi mai rapide decât reacția de rigidizare a materialului. Iar în combinație cu un strat de lichid Flubber, era o armură eficientă, cu o căptușeală care amortiza până și căzăturile în goana unimotorului. Ochelarii speciali, adaptați la vederea pe timp de noapte, îi proiectau pe ecranul interior informații vitale legate de itinerariu, vreme, ființe din apropiere, locuri cu semnătură electromagnetică sau semnături termice discrepante față de fond. O armă convențională, cu impuls electric, îndesată într-o teacă la spate îi completa aerul mai puțin pașnic.

Acum stepa părea că luase sfârșit, el ajungând la poalele unui deal stâncos, răsărit parcă direct din pământul plat al întinderii uniforme de buruieni și pâlcuri de copaci. Lăsă unimotorul să atingă pământul și își îndreptă pașii spre o scară tăiată în stâncă. Cu mișcări sigure pășea urcând câte două trepte deodată. Cu fiecare pas era mai aproape de Echo, cea de argint și de sora ei Galatea, cea cu părul de aramă.

Însă nu astrele îl așteptau. O doamnă, înveșmântată într-o rochie lungă de lână moale, neagră ca smoala, îl întâmpină vizibil bucuroasă de vederea lui.

- Bună, Amadi. Mă bucur că te văd.

- Bună, scumpa mea, Isidora. Și eu sunt fericit să te revăd după atât de mult timp.

O sărută apăsător, descătușând tensiuni demult adunate. Vântul îi învolbura părul buclat, aruncând șuvițe pe fața lui Amadi. El închise ochii lăsându-se mângâiat și sărutat, așa cum în vise sperase să se întâmple cât mai curând.

- Îmi place locul pe care l-ai ales, spuse ea printre zâmbete și mângâieri.

- E un loc bun. Avem mai multe căi de scăpare și putem vedea din timp orice santinelă care s-ar apropia. Ai adus nanocipul?

- L-am adus. E în fiola asta magnetostatică.

Un zâmbet i-a luminat fața în ciuda întunericului smolit.

- E minunat! Zeii ne surâd din nou! Trebuie să vii cu mine, scumpa mea.

- Nu pot, Amadi. Tot efortul și sacrificiul atâtor oameni ar fi în zadar. Trebuie să mă întorc la palat până în zori, pentru a nu se observa absența mea.

Știa că are dreptate. Însă inima îi lăcrima la gândul că ea trebuie să revină în cuibul acela de vipere. Scrâșnii din dinți până îi auzi pârâind și își jură că o va scoate de acolo curând. În schimb ei îi așează doar un sărut pe frunte și o lăsă să se cuibărească în brațele lui.

Vântul adia învăluindu-i în aerul răcoros al nopții. S-au așezat pe mantia ei. S-au sărutat într-un crescendo de pasiune. Mâinile frământau corpul celuilalt, gurile se căutau flămânde, furând săruturi sub razele lunilor. Și scâldați în argint și aramă, mângâiați de vânt, s-au iubit cu pasiune până orizontul luă foc, semn că zorii erau aproape.

2

Tobele băteau un ritm obsedant de sacadat. După un punct de maximă tensiune totul amuții. Sute de ochi stăteau ațintiți asupra unui grăsan, fără pic de păr, care stătea cocoțat pe un jilț masiv din lemn de mahon cu o cupă de șampanie în mână.

- Să înceapă petrecerea! urlă acesta din toți rărunchii.

Muzica se dezlănțui în acorduri unduitoare de fluier și clarinete. Armate întregi de ospătari, goi cum i-a adus mamele lor pe lume, aduceau platouri cu mâncăruri de tot felul: fructe din insule, păsări umplute cu felurite legume, căprioare întregi înfipte în țepușe cărate de câte patru ospătari, șerbet și înghețată, sosuri și prăjituri, plăcinte și torturi, supe și fripturi, animale de tot felul, opărite, rumenite, fierte, coapte, fripte, tocate, macerate sau te miri în ce fel pregătite.

Zeci de fete în haine transparente prin care li se vedea goliciunea dansau frenetic pe muzica ritmată care abia se auzea printre zarva creată de discuțiile invitaților, râsete sau zângănit de tacâmuri. Saltimbanci făceau tumbe în timp ce la înălțimea cupolei acrobații făceau salturi la trapez sfidând gravitația.

Toate astea pentru meseni cum niciodată nu mai fuseseră adunați laolaltă. Oameni alături de ofițeri de pe Samir, ingineri de pe Cepir alături de negustori din Baratea, Staros și Faros.

La masă cu cel care a deschis petrecerea erau mai multe persoane, unii înveșmântați în mătăsuri de culoare galbenă, alții în lână moale vopsită în albastru. După locul pe care îl ocupau la masă se observa că cei în galben aveau un rang mai mare. Însă toți, indiferent de statut, erau la fel de zbârçiți și gârboviți. Nu aveau păr, ba mai mult, în locul unde ar fi trebuit să aibă sprâncene, aveau desenate două arce de cerc subțiri.

- *Raz va drar*, Elohi-barat, spuse unul dintre meseni care avea o haină de mătase galbenă până la glezne.

- Ești prea amabil, Ozul-barat. Facem și noi ce putem. Zâmbi mieros cel care deschisese petrecerea și care era singurul care purta o mantie verde-smarald. Nu în fiecare zi sărbătorim cincizeci de ani de când primii barat au pus piciorul în fundătura asta a galaxiei.

Ceilalți își schimonosiră fețele în ceva ce se voia zâmbet.

- Noroc că am venit noi să îi punem la treabă, continuă Elohi-barat. Putorile astea ar fi rămas la stadiul de primate. Prin muncă i-am izbăvit. Se ridică cu un pocal aurit, plin cu vin în mână. Închin pentru Mărețul nostru Împărat, fiul lui Zaar, Făcătorul de Stele, singurul zeu în viață pe mareața Barateea, cel care m-a milostit cu privilegiul de a governa peste viermii ăștia.

- *Aya da dyr!* strigară toți grașii într-un glas.

- *Aya da dyr!* răspunse Elohi-barat și sorbi până la fund.

Câteva ceasuri se înfruptară din mâncăruri, cu grația unor lupi înfomețați. Un purcel de lapte dispăru în câteva secunde după ce s-au repezit asupra lui sfâșiindu-l cu mâinile goale. Coaste întregi dispăreau în gurile lor cu dinți conici doar pentru a scoate apoi oase perfect lustruite. Grăsimile curgeau pe bărbiile lor până pe mătășurile fine. Vinul curgea ca un râu care nu le putea ostoi setea. Vizibil afectați de aburii vinului, unul câte unul trăgea câte o dansatoare după perdelele transparente ale unei camere alăturate. Cei rămași la masă se amuzau copios făcând remarci obscene.

Elohi-barat îl trase pe Ozul-barat deoparte, departe de posibile urechi indiscrete.

- Dragul meu, Ozul-barat. Nu am apucat să discutăm cum se cuvine subiectul care mă interesează.

- Așa este, stimat Guvernator. Drumul lung, câteva întârzieri minore și faptul că ați fost ocupat cu acest minunat spectacol omagial m-au împiedicat să vă raportez ce se mai petrece în punctele de exploatare.

Ochii Guvernatorului trădau nerăbdare.

- Producția de cristalită este în parametrii prognozați, continuă Ozul-barat. Deși transportul de sclavi de pe planeta Azahar nu poate ajunge decât peste zece ani, ne vom descurca foarte bine, așa cum am făcut-o și până acum, folosind populația indigenă. Sunt totuși cincizeci de ani de când îi folosim, iar producția a fost în limite bune și foarte bune.

- Cum stăm cu raidurile rebelilor?

- Santinelele îi țin departe. Avem destule santinele în aer și la sol încât să securizăm rutele de transport și perimetrele bazelor de exploatare. Sunt dezorganizați. O mare parte din oameni sunt sclavi, alții au trădat pentru avantajele oferite de noi. Avem o legiune întregă de războinici samireni, avem o legiune mecanizată de androizi, pot spune că nimic nu ne poate împiedica să ne îndeplinim misiunea.

- Da. Să ai grijă să nu fii deranjat de viermi. Răspunzi cu scumpul tău cap.

Se îndreptară spre masă clătînându-se, pentru a se intoxica din nou cu vin. Petrecerea părea că nu se mai termină. Din loc în loc câte o încăierare sfârșea cu intestine la vedere. În prezența unui barat, nu era permis să ai arme de foc sau electrice, însă pumnalele de ceremonie puteau fi păstrate, ca semn al statutului.

Un paj bătu puternic cu lancea în podea. Era semnalul că Guvernatorul dorea să spună ceva.

- Dragi oaspeți, începu acesta. Vă mulțumesc pentru prezență. Mai am o surpriză pentru voi pentru a încheia acest minunat ospăț. Vă...

Nu-și sfârși cuvintele că o explozie cutremură palatul din temelie de parcă ceva îl zgâlțâia să-l dărâme. A doua explozie spulberă ușile grele de la intrarea în sală, împrăștiind așchii, praf și un fum gros. Toată lumea stătea mută, ca la un spectacol, incapabilă să înțeleagă dacă este surpriza

anunțată sau altceva. Atunci, prin fum, ...

-- Următorul fragment îi va aparține lui Bogdan Lazăr --

O plimbare până la capătul grădinii (III)

by Luminița Dobrea

<http://fanzin.clubsf.ro/o-plimbare-pana-la-capatul-gradinii-iii/>

- 725 cu 38, 420 cu 90, 322 cu 45.

Căpitanul verifica cu grijă fiecare introducere a valorilor.

- 10:50, spuse privind-și ceasul. Grig, verifică stadiul pregătirilor.

- Am primit datele de la toți, suntem pregătiți.

- Cheamă-i pe punte.

Semnalul „toată lumea la posturi” răsună în toate încăperile Nălucii. În afară de Bădia care rămase în sala motoarelor, toți se adunară pe puntea de comandă.

Pe lângă îndatoririle zilnice, fiecare avea un rol precis în astfel de situații. Erau multe sisteme de monitorizat și fiecare membru al echipajului fusese instruit pe câte un set anume.

Mi-am flexat degetele deasupra consolei, am rotit pumnii, mi-am îndreptat spinarea și m-am așezat mai comod în scaun - un mic exercițiu de relaxare după ce stătusem concentrată asupra consolei toată dimineața.

După ce-și făcu turul zgomotos și plictisitor al consolelor, căpitanul se așeză în fotoliul lui, plasat într-un loc strategic. De acolo vedea clar toată puntea, fiecare ecran și hubloul frontal. O consolă mică clipea lângă mâna lui dreaptă.

- Centurile!- spuse scurt.

Deși amortizoarele inerțiale erau foarte bune, regulamentele cereau folosirea centurilor la orice modificare majoră de traiectorie. Sincer mi se părea inutilă având în vedere că aveam să simțim doar o mică vibrație, dar unde-i lege nu-i tocmeală.

- Pilot - dă-i drumul !

- Înțeleș.

Un calm total s-a coborât asupra mea, vedeam clar în față toate datele. Transferam cu precizie, exact la momentele stabilite fiecare coordonată. Am simțit vibrația fină a motorului de undeva de sub picioarele puștiului. Apoi motorul de sub mine zumzâi ca un bondar într-un pahar. Pe cele din spate mi le puteam doar imagina, erau prea departe să le pot simți, dar mi-au răspuns cu precizie.

Încă un set de coordonate pentru stabilizare și gata.

- Grig, baliza de verificare - vocea căpitanului străpunse liniștea de pe punte.

- Lansat.

Licuriciul avea să urmărească semnalul laser al balizei și în 20 de min vom avea confirmarea noii traiectorii. Urmăream în continuare datele de pe ecran.

Curios de rezultat, Bădia își făcu apariția pe punte. De fiecare dată când foloseam motoarele de impuls era ca un copil.

- Au mers bine, sunt reglate corect?

- Răbdare, Vasile! - îl domoli căpitanul.

Știam că suntem pe drumul cel bun, așa că m-am lăsat pe spate în scaun și am închis ochii. Mental urmăream noua traiectorie, calcule rapide se înșirau de-a lungul curbei largi și am concluzionat: în 7 zile, 4 ore și 23 de minute de la momentul final al devierii aveam să ajungem la punctul de sling.

- Mai e nevoie de mine pe punte? - îndrăzni cu voce joasă Irinuca.

- Șezi locului, îi spuse blând, dar ferm, căpitanul.

Puștiul își pierdu răbdarea și începu să învârtă scaunul. Bădia îl ținu în loc și-i șfichui urechea cu un bobârnac.

Ivan era tăcut și îngândurat. I-am trimis un mesaj în consolă:

„Ai reușit să vezi înregistrările?”

„Da”

„Și?”

„Nu vreau să te sperii, dar undele tale delta coincid cu formarea gheții pe hublou.”

„Vrei să spui că eu fac gheața?”

„Așa cred.”

Mintea a început să-mi lucreze febril. Citisem despre oameni cu puteri ciudate doar că erau perfect conștienți de ceea ce puteau face.

„Mai sunt și alții care fac asta?”

„Era un tip care așeza nisipul în diferite forme doar privindul.”

Vocea lui Grig a întrerupt dialogul nostru mut:

- Avem mesajul de la Centru: „Traiectorie deviată cu succes. Sunteți pe drumul cel bun. Aveți grijă de voi - semnat Alexandru Mitru.”

- Bravo copii! spuse căpitanul desfăcându-și centura.

M-am desprins din scaun și am fost tare surprinsă când m-am trezit cu căpitanul în fața mea,

cu mâna întinsă. Mi-a strâns mâna cu căldură timp în care colegii m-au aplaudat. Am mulțumit cu o reverență grațioasă purtând în minte o imagine pe care o văzusem într-un film foarte vechi: după un zbor cu peripeții, pasagerii unui avion aplaudau pilotul care-i aduse cu bine la sol.

- Laura, Ivan, la mine. Voi, dragilor, știți ce aveți de făcut - spuse către ceilalți membri ai echipajului.

Consola holografică din cabina căpitanului se umplu cu harta 3D a EEG-ului meu.

Mă simțeam ca un cobai disecat sub lupă.

Pe ecranul fix al consolei, Ivan fixă înregistrarea video și o sincroniză cu indicațiile EEG.

- Asta e din timpul testelor - zise medicul. Amplitudinea undelor delta începe să crească și priviți hubloul. Gheață, dar amorfă, compactă.

- Ce făceai în acel timp? mă întrebă căpitanul.

- Îmi vărsam nervii pe Ivan că mă năucise de cap cu testele lui.

- Mai departe, Ivane.

Deschise rapid al doilea set de înregistrări.

- Aici eram cu toții la bucătărie, veselie în toi, uitați undele delta și... hubloul.

- Măiculiță, ce frumusețe! - exclamă căpitanul. Și care-i părerea ta?

- Răbdare! Asta nu-i tot. Priviți acum!

Am simțit cum mi se taie genunchii, pe mijlocul hubloului apăruse făptura mea din vis. M-am sprijinit de marginea consolei și am tras aer în piept.

- Așează-te copilă, ești bine?

Probabil pălisem cam tare. Căpitanul îngrijorat împinse spre mine scaunul. Am refuzat să mă așez și am inspirat încă o dată profund.

- Vă povestesc tot de la început.

- De primul vis știu, spunea Ivan ceva de-al doilea.

I-am povestit cu lux de amănunte tot, am descris cât am putut de bine ceea ce am văzut. Următoarea întrebare a căpitanului mă luă prin surprindere:

- Îți poți aminti poziția stelelor?

- Care stele? Din vis?

- Da.

- Nu știu, nu cred că am fost atentă...

- Ivane, o regresie o poate ajuta?

- Posibil.

- Hai să nu pierdem vremea. Ivane, te ocupi de problemă până la capăt. Laura, tu ce crezi că era ființa aia?

- Dumnezeu știe, vreun spirit... duh... nălucă. Nu părea să pășească și nici nu avea consistență.

- Iele - izbucni Ivan.

Îl priveam nedumeriți.

- Căpitane, ielele din legendele noastre. După descriere, cam așa arătau.

- Măi Ivane, mai lipsește Făt Frumos și Cosânzeana. Fii serios.

- Sunt foarte serios. Laura, tu citești multe cărți vechi, sigur ai citit legende și basme.

- Am avut porția mea de basme în copilărie. Acum citesc literatură serioasă.

Căpitanul cugetă privind atent imaginea de pe ecran.

- Grigore, pas alergător la mine.

Gâfâind, puștiul băgă capul pe ușă.

- Prezent.

- A venit momentul să pui faimoasele tale motoare de căutare la treabă.

- Ce căutăm? - își frecă mâinile bucuros că își poate dovedi forțele.

- Tot ce găsești despre iele.

- Ha? ce-s alea?

- Măi țacă, alea de dănțuiau ca nebunele prin păduri, sucind mințile oamenilor.

Cu ochii măriți de uimire se uita pe rând la fiecare.

S-au țicnit?

Oameni în toată firea mă pun să umblu după ființe de basm prin baza de date a navei.

Clar nu-s zdraveni.

- Băiete, uite aici pe ecran. Te lămuresc eu îndată.

Ivan îi explică pe scurt cum am ajuns la iele. Lămurit pe jumătate, își transferă imaginea în

tabletă și plecă scărpinându-și tâmpla.

- Bun. Ivane, monitorizare 24 din 24. Nu o pierzi pe Laura din ochi o clipă. Vezi ce alte teste mai poți face să te lămurești. Îmi raportezi orice element nou. Clar?

Am dat să protestez, mi-a închis gura cu un gest ferm.

- Nu mă pot juca cu viața și sănătatea pilotului meu. Pricepe că de tine depinde viața întregului echipaj. Știu că ești rebelă, dar nu-i momentul. Ordinul e ordin. La treabă cu voi. Aveți 2 zile să deslușiți misterul.

Cu pas sprintar, Irina se îndrepta spre vastele-i domenii vegetale, fericită că a scăpat de atmosfera rigidă de pe punte. Hidroponicele erau oaza ei de fericire. Ajunsă în zona de mentenanță, eliberă armata de gânganii robotizate din dulapul fagure. Ar fi putut face asta și a doua zi dimineață, dar îi plăcea forfota lor bezmetică.

A pus în funcțiune instalația de recirculare a amestecului nutritiv și a pornit turbinele de aer. La fiecare atingere a degetelor ei dibace, uzinea vie prindea viață.

Ajunsă în inima serei mari, privi cu drag la bazinul circular pe luciul căruia își desfăceau gingaș petalele lotușii cultivați în scop medicinal.

Lângă bazin își stabilise cartierul general. Porni consolele, ecranele și marea hologramă. Lansă programul de verificare biologică și microbiologică a navei și urmări o serie de parametri. Scanarea avea să dureze mai multe ore, comută pe verificarea vizuală a serelor.

Buburuzele aduceau sub lămpile luminoase ghivecele ce au fost adăpostite în nișele speciale. Nici gând de pământ, plantele care nu se pretau la creșterea directă în apa hidroponicelor, erau răsădite în ghivece și lădițe umplute cu granule nutritive, ușor translucide.

Se lăsă pe spate în fotoliul confortabil. Parfumul de iasomie se împletea cu adierile aromate ale minții și busuiocului.

Aruncă o privire unui vrej de fasole încărcat de flori. Un „bondar” rotofei, cu sclipiri metalice și burtică de pluș, zumzăia de zor curtând un ciorchine voluptos de flori albe.

Amuzându-se copios, îi făcu un instananeu și îl trimise lui Grig cu mesajul: „Zum, zum, zum... Grig pe lângă fete”.

Mulțumită de ispravă, își părăsi cu părere de rău micul paradis și se întoarse la îndatoririle ei. Se apropia ora mesei.

Cu ochii ațintiți spre încrengătura de linii luminoase, căpitanul privea dincolo de holograma

Nălucii. Dincolo de pereții cabine...

Dincolo de vălurile întunecate ale Universului...

Privea spre destinația lor, dincolo de marginile sistemului solar.

Privea cu ochii minții spre locul de unde venise misteriosul mesaj:

„Am primit mesajul vostru. Suntem aici. Vă așteptăm.”

La câteva luni după încheierea armistițiului, doi cercetători americani refugiați în Europa, au captat o transmisie a unei vechi sonde spațiale ce fusese lansată de pe Pământ în urmă cu mai bine de 170 de ani. Într-o lume încă buimăcită de ororile războiului, preocupată de propria supraviețuire, știrea a fost ignorată mai bine de un an. În tot acest timp mesajul se repeta obsesiv fiind receptat de tot mai multe stații.

Încet, dar sigur, a reușit să capteze atenția întregii omenirii - putea fi o nouă sursă de energie.

După o analiză amănunțită, chinezii i-au localizat sursa undeva la marginea heliosferei, dar nu puteau decât să privească cu jind. Resursele pentru o astfel de misiune i-ar fi costat prea multe vieți. Speranțele s-au îndreptat spre națiile mai mici, mai puțin afectate de război și care învățaseră să supraviețuiască fără a consuma prea mult.

Pe fondul reconstrucției generale, înglobând și reciclând tot fel de rămășițe ale navelor militare, s-a născut întâi Licuriciul. La început era o modestă stație de comunicații menită să înlocuiască sutele de sateliți distruși, ca mai apoi să fie înnobită cu un puternic telescop.

Căpitanul își aminti cu emoție clipa în care a fost montat ultimul modul al Licuriciului. Lui îi revenise onoarea să poarte prin spațiu echipa de tehnicieni ce a făcut prima pornire a ingenioasei mașinării.

Urmarea a fost firească.

În docurile lunare ale fostei stații militare a început să prindă formă Năluca.

Cheia proiectului a fost motorul cu flux de particule, fără de care călătoria la o distanță atât de mare ar fi fost imposibilă. Și tot motorul s-a dovedit a fi biletul nostru norocos. Datorită încăpățănării inventatorului ingeniosului dispozitiv, românii s-au aflat permanent în centrul operațiunilor.

Valeriu Grăucean, un inginer țintuit într-un scaun cu rotile încă de la începutul războiului, a reușit ceea ce mulți alții au putut doar visa - motorul capabil să poarte oamenii dincolo de granițele sistemului solar.

Fluxul de particule ce dă numele motorului e format din atomi de mercur care, în anumite condiții, formează turbioane. Turbioanele sunt cele care imprimă incintei mișcarea, printr-un soi de propagare inerțială.

Îndrăznețul proiect cu inimă românească avea să se desăvârșească într-un efort multinațional: italienii au venit cu micile lor celule energetice cu fuziune, chinezii cu manufactura și comunicațiile, japonezii cu programarea și miniaturizarea, rușii și americanii (atâți câți au mai rămas) au pus la bătaie un munte de informații dosite cu grijă prin clustererele de memorie din Alaska și Kamceatka ...

Docurile lunare aveau să devină un adevărat Turn Babel în care, datorită translatorului pus la punct de Nico, s-a vorbit aceeași limbă.

Ștefan Sofian își aminti cum Sandu s-a ținut tare pe poziții când a fost vorba de selectarea echipajului. Invenție românească – echipaj românesc. Singurul compromis acceptat a fost Nico pe care de altfel românii l-au adoptat fără rezerve.

Cinci ani de muncă îndârjită. Își amintea fiecare secundă. Fiecare întârziere mușca nemilos din momentul lansării. Voiau să folosească la maxim alinierea optimă a planetelor. Se întâmpla o dată la 175 de ani. În trecut, cercetătorii folosiseră un eveniment asemănător pentru lansarea sondei care acum trimitea ciudatul mesaj.

Oare ce ne așteaptă?

Cine or fi?

Întoarse privirea spre ecranul de pe care îl privea făptura cu ochii mirați.

Cine ești tu oare?

- Gata? Putem începe? întrebă Ivan nerăbdător.

- Mai gata de atât n-am să fiu așa că, dă-i drumul, mi-am făcut eu curaj.

- Încearcă să te relaxezi.

- Ușor de spus...

- Hai, încearcă!

Am închis ochii, clipeala colorată a senzorilor de pe frunte mă scotea din minți. Uram să fiu sub lupă.

- Poți opri mizeriile astea de leduri?

- Moment... Gata. Acum e bine?

- Bine pe naiba... am replicat cu năduf.

- Fii blândă și bună. Închide ochii și ascultă-mi vocea.

Apă lină, cristalină,

Mângâi firul de sulfină,

Curgii agale prin ponoare

Și aduni alte izvoare

Tonalitatea vocii și ritmul se schimbau pe măsură ce continua să recite.

Colo-n lacul linștit,

Cu malul duios umbrit

De răchiți și-o sălcioară

Un' s-adapă-o căprioară

Cu ochi mari ascunși de gene

Printre tufe de-odolene.

Cerul înstelat mă împresură din toate părțile. Cu soarele mijit la orizont în spatele meu, am început orientarea stelară. Ursa mare, Ursa mică, Steaua Polară, Venus, Orion, Cassiopeia. Fără îndoială eram în emisfera nordică și totuși poziția astrilor era destul de diferită de ceea ce știam.

Un alt timp!

Aveam nevoie de toată experiența și priceperea mea. Mi-am fixat reperele și am încercat să-mi întipăresc în minte cât mai bine harta celestă estimând grade și distanțe.

Vocea doctorului venea de foarte departe. Păstra un ritm constant ca o tânguire.

Vântu-adie-ncetișor,

Prin zăvoiul foșnitor,

Ape line, cristaline,

Întorceți-vă la mine.

M-am mirat de luciditatea cu care recunoșteam fiecare constelație.

Scrutam linia orizontului spre răsărit când, o licărire violet mi-a atras atenția spre miazănoapte.

Din întunericul presărat cu stele înainta un șuvoi de culori. Cerul își scutura draperiile multicolore de jur împrejurul meu. M-a cuprins o bucurie imensă, ca atunci când revii acasă după un drum lung și cei dragi te așteaptă în prag.

În fiecare celulă simțeam vibrații ca de harpă.

Trei panglici vapoase s-au desprins din vălurile multicolore. S-au apropiat de mine cu ochi largi, maiestose. Am întins mâna spre una din ele. Într-o zbatere de gene la vârful degetelor mele a apărut un chip ca de fetiță, plăsmuit din culori irizate.

Am încercat să o ating. S-a spulberat într-o clipă renăscând în partea opusă.

Îți arde de joacă.

M-am răsucit încercând să nu o pierd din ochi. De data asta făptura m-a surprins cu o atingere rece pe obraz.

Laura, Laura - o voce ca un val de mare. Aproape... departe... vine și pleacă.

Făpturile sprintăre se învâluie în pulberi de lumină și își clădesc trupuri zvelte.

Laura, Laura - o voce ca un joc de-a v-ați ascunselea.

Îmi ating părul și obrajii, roind pe lângă mine.

Laura, Laura - o voce disperată mă caută-n noapte.

Se desprind în zbor lin și se învârt în jurul meu în spirale din ce în ce mai largi.

Nu plecați!

Revin în unduiri multicolore, presărate cu stele.

Te așteptăm!

Se îndepărtează urmate de fluturări de voaluri diafane.

- Laura!

Am deschis ochii. Lumina lămpii m-a izbit până în străfundurile creierului.

- Stinge, am bâiguit.

- M-ai speriat cumplit. Să nu mai faci asta!

Am dat să mă ridic, m-a curprins amețeala și am lăsat capul înapoi pe pernă.

Cu ochii mijiți, clipind des am încercat să focalizez imaginea. Ivan, agitat nevoie mare, îmi strângea încheietura mâinii urmărind pulsul.

- Ce să nu mai fac?

- Asta! Uite!

Cu mâna liberă îmi arată monitorul. În prima jumătate a ecranului, în partea de sus era o singură linie violet, în a doua jumătate creșteau lent în amplitudine celelalte 3 linii pe măsură ce dunga violet pierdea teren.

- Asta să nu mai faci, auzi? M-ai speriat de moarte.

- Vanea, le-am văzut. Le-am atins.

- Ești nebună! Trebuia doar să mapezi cerul și atât.

- Dar nu le-am chemat eu, am încercat să mă dezvinovățesc. Au venit singure. Dă-mi repede ceva de scris.

Fără șovăială am schițat rapid poziția constelațiilor încercând că punctez cât mai multe detalii. Am salvat ecranul și am deschis unul nou. De data asta mâna îmi era nesigură.

Cu ce să încep?

Am mâzgălit din câteva curbe draperiile ce-mi păreau atât de sărace. Apoi am încercat să creionez făptura ce s-a apropiat prima. Mi-am blestemat neputința și m-am lăsat păgubașă. Simțind zbaterea mea, Ivan mi-a cuprins mâinile cu tot cu tabletă.

- Lasă-mă pe mine. Tu, descrie!

Am încercat să descriu cât mai bine. M-am ridicat și gesticulam ca o bezmetică prin infirmerie. Șuvoiul de cuvinte cu care l-am inundat pe bietul Ivan mi se părea sărac pentru a descrie ce am văzut, dar mai ales ce am simțit. După mai bine de jumătate de oră m-am prăbușit pe canapea, istovită de emoție.

Ivan a ridicat spre mine tableta.

Dumnezeule, ce talente ascunse are omul ăsta!

În trei desene superbe a redat exact ceea ce văzusem cu ochii minții. Nu-mi venea să cred!

- Asta-i ! Chiar așa a fost. Să fi văzut culorile, Vanea! Erau vii, înțelegi? Vii. Se mișcau cu ființele astea, pricepi?

Dădu să spună ceva. Se ridică de pe scaun și atinse hubloul acoperit cu frunze cristaline.

Ușor intrigat de ordinul șefului, Grig se așternu pe treabă. Rapoartele și transmisiunile erau floare la ureche, treabă de plictis. Acum avea ceva apetisant în față și voia să valorifice la maxim momentul.

Folosi translatorul, desluși cuvintele cheie în toate limbile cunoscute și porni căutarea în vasta bază de date a navei. Deschise un miniclustor de memorie și arunca în el, de-a valma, tot ce găsea cu gând că va tria mai târziu.

Iele, sidhe, sith, valkirii, bansidhe, zâne...

Numele se succedau cu repeziciune și degetele zburau pe consolă. Ridică pe ecran harta memoriei și constată că scriptul de căutare ocolise un cluster.

- Vin' la taica, dojeni neaoș clusterul buclucaș și-i înghesui adresa în indexul de căutare.

Spre marea lui uimire motorul îl sări iar.

- Măi să fie!

Încercă să-l acceseze manual. Nimic.

- Ei... fi-ți-ar neamu'... Secrete? Care ai îndrăznit să dosești secrete în clusterii mei de memorie? Stai că-ți arăt eu ție.

Instinctul de hacker reveni din letargie și puse stăpânire pe mintea puștiului. O sclipire aproape diabolică îi lumina ochii.

- Jos secretele!

Se pregăti de bătălie întocmai ca un războinic.

Izolă cu grijă clusterul îndărătnic. Ridică o virtuală supersecurizată și clonă în interior întregul sector.

Armele erau pregătite!

Își dezmorți zgomotos degetele lungi și alungă încordarea cefei cu o trosnitură scurtă a gâtului.

Războinicul era pregătit!

- Să înceapă lupta!

Algoritmii se succedau cu repeziciune. Liniile de cod brăzdau ecranul căpătând viteze amețitoare. Pe măsură ce înainta printre capcane și parole își provoca dușmanul.

- Nivel 5... criptare poligonală! Asta-i tot ce poți?

Licărirea diabolică dispăruse din ochii lui și pe față i se așternuse o bucurie copilărească, aproape ghidușă.

-Aha! Nivel 9... slăbuț fecior, al meu ești.

Umplu ecranul cu semne numai de el știute.

- Bum!

Ridică mâinile victorios.

- Învingător prin KO... JayRock! - își anunță trimful folosind vechiul său nickname și trimițând bezele unui public imaginar.

- Vin la tata să vadă ce doseai.

Înghițea lacom ecran după ecran. Texte, schițe, imagini, filme...

- Fleacuri, fleacuri, mărunțișuri, plevușcă...

Se opri asupra unui ordin cu antetul Direcției Militare a Agenției. Îl citi fără nicio jenă. În mintea lui, secretul informației era o noțiune abstractă. Informația exista doar pentru a fi citită. Cât despre „citește și dă mai departe”... prea puțin îl pasiona. Totuși, de data asta simți că trebuie să-i arate căpitanului conținutul clusterului. Era convins că se va alege cu urechile rupte, dar prea puțin îi păsa.

Alese din directorul de comunicații consola căpitanului și-i trimise un mesaj scurt:

„Am găsit informații interesante. Nu le pot trimite prin rețea. Vă aștept pe la mine.”

În așteptarea unui răspuns, începu să trieze informațiile despre iele.

- Unde fugi?

- Mă duc la Grig să văd ce a găsit. Uite și tu ce frumoase-s. Nu pot să cred. Uite! Creaturile astea au vorbit cu mine! Le vezi? Ivane, sunt splendide. Uite!

Îi arătam tableta, ca apoi să o strâng la piept ca pe un odor prețios. Dansam în jurul lui și mă feream când voia să-mi ia tableta.

- Le vreau pe celuloid! Să le atârni pe toți pereții cabinei.

- Stai, zăludo! Te potolește! M-ai amețit de tot.

Încercă să mă prindă. Lute ca o săgeată, am țâșnit pe lângă el. Din câțiva pași eram pe punte, în spatele lui Grig.

- Uite, Grigore! Uite ce frumoase-s! Să mi le scoți pe celuloid, da? Nu știam eu ce talent zace în Ivan. Uite și tu ce mână are! Doamne ce talent! Nu pot să cred! Dacă aș putea adăuga toate culorile... Le-a desenat de parcă le-a văzut aieva! La cum arată sigur le-a văzut și el. Uite, Grigore! Uite!!!

Zăpăcit de potopul meu de cuvinte, Grig se întoarce și mă privea cu compătimire. Ridică ochii spre Ivan care-și trăgea sufletul sprijinindu-se de tocul ușii. Făcu un gest semnificativ: *S-a țicnit?*

Ivan ridică resemnat din umeri și zâmbi cu subînțeleș: *După cum vezi!*

- Ce-i cu hărmălaia asta?

Nici măcar vocea aspră a căpitanului nu reuși să mă scoată din starea de exaltare. L-am interceptat rapid. Așa cum un copil împărtășește părintelui o mare bucurie, i-am spus într-un suflet:

- Căpitane, uite făpturile din visul meu. Uite ce frumoase-s. Știi că Ivan e talentat la desen? El a desenat. Eu am povestit și el a desenat. Vezi ce măiestrie?

- Ivane, ce i-ai dat?

- Nimic, am făcut regresia și... puff, a văzut creaturile. De atunci e... așa.

Cu o figură serioasă și un gest ferm, căpitanul îmi ceru tableta. Cu o singură privire îmi ordonă să mă așez. M-am supus fără o vorbă, întocmai unui copil certat.

- Chiar ai talent, recunosc simplu.

Pe Ivan îl trecu un fior. Se simțea deconspirat.

Căpitanul cercetă cu atenție toate desenele. Se opri asupra hărții cerești.

- Măi țâcă, ia vezi ce poți scoate din asta.

Puștiul captă rapid imaginea în consola lui și porni o recunoaștere.

- Durează un pic. Nu vreți să vedeți ce am găsit?

Căpitanul îl privi intens și-i spuse scurt:

- Ie-le-le, da?

Grigore prinse din zbor ideea.

- Iele!

Ceva ciudat se petrecea între cei doi. Oricât aş fi fost de distrasă de starea mea de exaltare, am perceput ceva intens dincolo de acea privire.

Am alungat suspiciunea şi mi-am tras scaunul mai aproape.

- Cheamă-i şi pe ceilalţi. A venit momentul!

După ce Irina şi Bădia şi-au făcut apariţia pe punte, le-am prezentat pe scurt povestea. Grigore a direcţionat spre ecranul cel mare toate informaţiile găsite şi desenele lui Ivan.

Irina privea fascinată.

- Aşa ceva visezi tu? Te invidiez! Eu visez ghivece şi tigăi. Să-mi faci şi mie cunoştinţă cu ele.

Nu ştiam dacă vorbeşte serios sau glumeşte. Părea serioasă. Dar cu Irina nu se ştia niciodată.

- Imagini, desene, descrieri! - enumeră pompos Puştiul.

Ecranul se umplu cu desene, schiţe şi ilustraţii. Unele chiar simpliste, altele detaliate. Alb-negru, color, gravuri, picturi. Toate aveau un numitor comun. Fiinţe diafane, fără trup aparent. Unele frumoase, ireale. Altele furioase, cu feţele schimonosite în rânjete drăceşti. Ochi roşii, degete noduroase cu gheare încovoiate ameninţător.

NU!

Am refuzat instinctiv imaginile malefice.

Făpturile mele NU sunt malefice! Nu pot fi!

Întocmai ca imaginile, textele despre iele prezentau cele două feţe ale superbilor fiinţe.

Bune şi grijulii cu cei blajini, fioroase şi răzbunătoare cu duşmanii.

Obişnuiau să se adune în păduri în nopţile cu lună plină. Se încingeau în hore şi dănţuiau până mijeau zorii. Lăsau în urmă cercuri ce păreau pârjolite de un foc năpraznic. În anii următori pe acele locuri creşteau drăgăici ori sânziene cu parfum îmbătător. Oricine îndrăznea să le tulbure îşi pierdea minţile pe loc.

De unde veneau? Unii spunea că din peşteri ascunse în adâncul codrilor, alţii - din înaltul cerului, unde-şi aveau sălaşul printre stele.

În Scoţia, legenda spunea că una dintre făpturi s-a îndrăgostit de o căpetenie de clan şi i-a dăruit un prunc. Fiind nevoită să părăsească lumea muritorilor, a lăsat în urmă un şal ce avea să fie folosit la vreme de mare necaz pentru apărarea clanului.

Au fost prezente în mai toate culturile.

O legendă nordică îmi atrase atenţia: valkyriile. Războinicele înfocate ale lui Odin coborau din luminile nordului să aleagă sufletele celor mai viteji dintre cei căzuţi în bătălie şi să le conducă spre Valhalla, paradisul vikingilor.

Luminile nordului...

- Țacă, ia vezi ce mai apare prin legende despre aurora polară sau luminile nordului!

- Avem de toate: spirite ce pedepsesc pe cei necuviincioși, strămoși ce dansează în jurul focului de ceremonie, bau-bau inuit... ia uitați ce credeau: cel ce scoate sunete în prezența ei, va fi incendiat. Pesemne știau ei ceva.

- Hai să lăsăm la o parte fabulațiile și înfloriturile. Încercați să vedeți totul ca oameni instruiți ce sunteți.

Căpitanul ne provocă la un exercițiu de gândire.

- E clar că nu sunt făcute din materie, lansă Irina o ipoteză.

- Dar sunt capabile să modifice materia și chiar să se materializeze: cercuri pârjolite, oameni incendiați, procreere, poartă șaluri, coifuri, armuri - continuă Bădia.

- Secretoase, nu le place să fie văzute, studiate. Dar, au simțul dreptății: pedepsesc pe cei răi și ajută pe cei aflați la necaz, încercă Ivan.

- Ce să mai discutăm, se comportă ca adevărate entități superioare. Nu le-aș spune extraterestri că apar prea des prin istoria și cultura noastră, speculă Grig.

Toate privire se întoarseră spre mine. Pentru câteva momente se așternu liniștea.

În gând mi se învălmășea un uragan de informații. Încercam să triez, să separ realitatea de ficțiune. Comparam cu ceea ce trăisem aproape pe viu. Într-un final, mi se cristaliză în minte o imagine suficient de clară pentru a-mi spune părerea.

- Fiecare dintre voi are dreptate. Însoțesc sau poate chiar provoacă aurora polară. Posibil să fie un mod de materializare. Am senzația că le place să se acopere cu particule. Poate particulele care formează luminile nordului le atrag în mod deosebit sau, cum spuneam, poate chiar ele le creează. Ce sunt? Cât trăiesc? Unde trăiesc? De când ne vizitează? Ele au deviat nava? Sunt convinsă că vom afla foarte curând. Vă pot spune cu certitudine că ne așteaptă. Lui Ivan i-a fost teamă să spună, dar eu știu că au luat legătura cu mine tocmai în același mod în care „suceau mințile” muritorilor de rând.

Simțeam toți ochii colegilor ațintiți asupra mea. Căutau semnele nebuniei.

- Ceea ce inuiții descriau ca incendiere nu e altceva decât o conversație, un mod de comunicare. Făpturile fără corp și fără voce au găsit un mod prin care să discute cu noi. O făceau cu șamanii inuiți, oameni capabili să intre în transă și să invoce spiritele. O făceau cu muribunzii pe câmpul de luptă. Până și cei îndrăgostiți erau capabili să comunice cu aceste ființe. Cei slabi de înger, surprinși nepregătiți, își pierdeau mințile.

Raționamentul meu clar și exprimarea coerentă le spulberă bănuielele.

- Cu toată euforia mea de mai devreme, vă spun că nu m-am țicnit. Sunt perfect lucidă. Cred că deja ne însoțesc și ne studiază. Vor să afle cât am evoluat. Vor să fie siguri că suntem demni să ne arate adevăratul lor sălaş. Vor să se dezvăluie! Să ne spună nu doar ce sunt, ci și cine sunt. Doar de noi depinde reușita acestei întâlniri. Știu că vă este teamă. Dar dacă voiau să ne facă rău, aveau timp suficient să o facă.

Mă ascultau muți de uimire. Nu vorbisem atât de mult niciodată de când începuse expediția. Era greu de spus dacă vor accepta tot ceea ce le-am spus. Măcar le sădisem în suflete acea sămânță care în mine deja înflorea.

Căpitanul rupse tăcerea.

- Iată că marele secret al misiunii a fost dezvăluit. Am pornit de pe Pământ în căutarea unui mesaj, presupus a fi de la Voyager, sonda rătăcitoare. Bănuiam cu toții ce ar putea fi în spatele acestei misiuni, dar nimeni nu îndrăznea să spună. Acum ne-am lămurit cu toții. Nu există nicio procedură care să ne pregătească pentru astfel de situații. V-am ales cu mâna mea și știu ce poate fiecare. Vă cer doar atât: Fiți voi înșivă! Dacă ființele acestea sunt capabile să citească gândurile, mă bucur că le vor citi pe ale noastre. Păstrați-vă calmul și seninătatea. Dacă noi suntem calmi și cooperanți, sunt sigur că și entitățile vor fi la fel. Atât am avut de spus. Dumnezeu să ne aibă în pază și să ne călăuzească pașii, oriunde ne-am afla.

- Amin, simți Bădia nevoia să dea greutate discursului căpitanului.

(va urma)

Întunericul sinelui (VII)

by Aurelia Chircu

<http://fanzin.clubsf.ro/intunericul-sinelui-vii/>

- Scopul și durata vizitei.

Vocea creaturii bondoace, apărută ca din senin în fața lui, îl aduse la realitate.

- Po-poftim?... se bâlbâi Darkmound, aruncând priviri speriate în jurul său.

Se aflau pe același platou, iar piticania lovea ritmic, nerăbdătoare, cu pixul în carnețelul deschis din mâinile sale.

- Scopul și dura...

Dar nu reuși să mai continue că se simți înșfăcat de guler și aruncat în cenușă. Piticania se ridică și, dând cu ochii de Angel, o zbughi la fugă.

- Am visat? Întrebă Darkmound, nelămurit. Cum ne-am întors aici?

Angel clătină din cap. În ochii lui ardea o mânie mută, dar nici vânătorul nu era mai calm, după ultimul nivel.

- Trebuie să vii cu mine Sus, zise cu fermitate în glas, fără să-l privească. Am greșit arătându-ți imaginea Laurei; speram să ai altă reacție, mai ales după discuția noastră, dar tu te-ai speriat.

- Ce, mă?? La ce te așteptai, să cad la picioarele ei și să-i cer iertare?... Normal că m-am speriat și, probabil, că aș fi căutat ceva să mă apăr, dacă nu mă dădeai tu pe spate cu „vai, păcătosule care ești tu păcătos”... Și, apropo, de ce arăta în halul ăla și mai și urla la mine? Nu-mi amintesc să fi fost așa când... mă rog, când... știi tu...

- Când ai împușcat-o, Darkmound, știi, spuse el, pe ton aspru. A fost doar o iluzie.

- Te-ai uitat la prea multe filme, părințele. Cred că fata asta e de mult Sus și te asigur că e împăcată cu sine, iar eu n-am nevoie de iertarea ei.

- N-ai nevoie de iertarea ei... Atunci înseamnă că discuția noastră a fost complet inutilă!

Angel se întoarce cu spatele la el, scrâșnind din dinți.

- Nu, n-am nevoie să fiu iertat că n-am greșit cu nimic, am ucis o ființă a întunericului, nu un om, strigă bărbatul. Ea nu mai era om, Angel!

- Și nici tu nu mai erai om?? Se răsuci brusc spre el, furios; Dark rânji. Credeam că monștrii nu au conștiință, dar tu te-ai ucis ca să nu faci rău altora. Poate că ar trebui să te ierți pe tine însuși, fiule. Iartă-te pe tine însuși pentru că te-ai privat de la viața și fericirea pe care o puteai avea alături de soție și de copil!

- Știi ceva, părințele? zise Darkmound și se aplecă spre obrazul îngerului. Du-te dracului!

Și, zicând acestea, îi aruncă un zâmbet sardonice și trecu pe lângă el, cu gând să se ducă la cantină.

- Se pare că ai câștigat, vei rămâne aici, murmură Angel, calm. Nimeni nu te va salva. Iar când eternitatea va fi imposibil de suportat, ce crezi? Nu vei putea face nimic ca s-o oprești!

Darkmound cugetă un timp, dar era deja prea plictisit de toată povestea asta.

- Du-te acasă și lasă-mă pe mine!...

*

Cinci luni trecură și nicio veste de la Angel. Nu fiindcă lui Darkmound i-ar fi păsat de el, dar căuta cu disperare o explicație pe care nimeni nu era dispus să i-o ofere.

Practic, cu cinci luni în urmă, s-a trezit în acea cameră de spital, unde un om care-i semăna leit zăcea, trist, conectat la aparate.

Nu putea ieși din încăpere, era ca și cum un zid protector se declanșa odată cu deschiderea ușii, iar el era împins înapoi în cameră.

- La naiba, Angel, vrei să stau aici, cuminte, să mă uit la mine cum îmi dau ultima suflare?...

Dar Angel nu-i răspunse nici în dimineața aceea.

Bine că mai intrau asistentele și medicii, că altfel ar fi luat-o razna doar uitându-se la idiotul de el cum stătea acolo și respiră aparatele în locul lui. Îi era milă de om, de sine, adică, dar asta nu-l convingea cu nimic.

Era stupid să se întoarcă spre el și să-i spună că îl iartă, că se iartă pe el, mai exact. Dar Angel asta îl sfătuisese și uite că, mai nou, îl șantaja, îl obliga, practic, punându-i „mortul” ăla în față. Și apoi se gândea că „mortul” e chiar el și chiar va muri, curând.

Știa asta de la medici, dar și de la Millie, care venea în fiecare seară, când ieșea de la muncă, și stătea cu el până seara, târziu. Îi povestea tot de felul de chestii, uneori, îi citea și alte ori se întindea lângă el, în pat, și-și sprijinea fruntea de pieptul lui, suspinând.

În clipe ca acelea, îl invidia pe bărbat și, întorcându-se spre fereastră, își lipea fruntea de geamul rece și încerca să se roage. Dar se oprea la mijlocului rugăciunii, fiindcă nu-și mai amintea.

*

Nu se aștepta ca omul să cedeze singur, înainte de a fi deconectat.

Se răsuci panicat spre pat, auzind țiuitul strident al aparatului. Înțelese imediat ce se întâmplase și începu să strige, agitându-și brațele înspre bolnav:

- Aloo, frate, unde pleci?? Mai sunt și eu pe aici! Heei, ajutoor, doctorul, asistentele, unde sunteți? Mai repede că moare omul ăsta aici! Adică, nu, eu mor, se corectă el, dându-și seama, la naiba, e vorba și de mine!... Ah, de ce se mișcă atât de încet?! Hai mai repede, nerozilor, cu ecograful ăla! Așa! Salvați-mă...

Însă, spre mirarea lui, doctorul o întrebă pe asistentă cât era ora și o rugă să o treacă în fișa pacientului. O altă asistentă îl deconectă de la aparate.

Darkmound rămase locului, nedumerit. Minte lui nu putea să priceapă că el nu mai era, că tocmai ce murise și totul se terminase. Ar fi vrut să se repeadă la decedat, să-l miște ca să trezească, dar nu se clinti din loc.

Millie se strecură pe ușa salonului, sprijinindu-se de brațul unei asistente. Se apropie încet de patul iubitului ei. Se așează pe marginea patului.

- Trebuie să învăț să trăiesc fără tine, șopti ea, mângâindu-i părul.

- Nu, Millie, ce vorbești?... sări Darkmound, cu un zâmbet forțat. Eu o să mă întorc, nu-ți face griji. Numai să vină odată părințelul și gata, vin acasă!

- Îl voi avea pe fiul tău alături, ne vom crește unul pe celălalt și ne vom aminti de tine, cu drag. Voi știți că tu mă aștepti acolo, Sus și asta mă va impulsiona să trec cu bine peste fiecare zi ca să ne putem regăsi în viața următoare.

- Scumpa mea, dar de ce spui asta? insistă Darkmound. De ce nu vrei să te încrezi în mine, ca mai înainte?...

- Te iubesc și te voi iubi mereu... murmură femeia și lacrimile îi topiră obraji.

Se aplecă și-l sărută ușor. Dark își atinse buzele, uimit că nu simte nimic din dulceața sărutului ei.

- Adio...

- NU, nu-mi spune asta! urlă bărbatul văzând cu soția lui se ridică și iese, plângând, din încăpere. Ah, la naiba! Tu ești de vină, îl acuză pe cel din pat, tu, fiindcă te-ai omorât și ai lăsat-o singură! Cum ai putut să faci asta, hm?

Asistenta îl acoperi cu cearceaful, apoi plecă.

- De fapt, eu sunt de vină, își spuse omul. Eu te-am omorât, eu m-am omorât, deci eu... eu am părăsit-o pe biata Millie. Angel are dreptate, trebuie să mă iert pe mine însumi. Dar știți cum facem, frate? Ne iertăm reciproc și mergem frumușel în iad ca să ne încheiem socotelile pe acolo. Și pe urmă, mergem Sus, cu îngerul și o așteptăm pe Millie.

Se apropie de pat.

- Iartă-mă, frate, iartă-mă că ți-am răpit dragostea și liniștea căminului. Nu trebuia să mă omor; Angel avea dreptate, mereu există o soluție.

- Sunt gata să mă întorc în iad, spuse el și se întoarse spre fereastră, cu ochii închiși.

Dar în loc să audă vocea îngerului sau pe cea a piticaniei enervante, auzi vocea soției sale. Mai exact, un strigăt de surpriză și se simți apucat de două brațe fragile și îmbrățișat cu dragoste.

Nu cutează să deschidă ochii, deși brațele acelea fură înlocuite curând de altele mai puternice și de aparate reci la atingere.

- Doamne Darkmound, deschideți ochi, la naiba! Sunteți viu!

Era o voce cunoscută.

- N-am înjurat eu, să știți, continuă vocea.

Deschizând ochii, îl văzu pe Angel lângă patul lui. Doi medici și trei asistente roiau în jurul patului, amețindu-l.

- Mereu există o soluție. Nu trebuia s-oucid pe Laura, murmură Dark, abia auzit.

Unul dintre medici îl rugă să nu vorbească.

- Se pare că am ajuns la capătul drumului. Fii fericit cu soția și cu fiul tău. Te voi aștepta Sus, când îți va veni vremea. Cu bine, Darkmound!

Și îngerul dispăru, mai înainte ca bărbatul să-l poată opri.

Millie se ivi în pragul ușii, cu fiul lor în brațe. Îl aduse lângă pat, iar Darkmound își salută fiul pentru întâia oară.

*„ Dumnezeu e Dragoste. Și Dragostea **ne** va salva. ”*

-- Sfârșit --

„Elegie pentru un tânăr elan” de Hannu Rajaniemi

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/elegie-pentru-un-tanar-elan-de-hannu-rajaniemi/>

Când începi să citești „Elegie pentru un tânăr elan”, este imposibil să nu fi convins că te afli în fața unei povestiri fantasy. Poate chiar a unui basm. Avem animale vorbitoare, duhuri care se înfiripă din ploaie, un protagonist-scald care-și caută inspirația în vânătoare, obiecte însuflețite. Chiar, pentru o scurtă perioadă, poate părea plicticoasă.

Însă pe măsură ce vei da paginile, – cam de la a treia încolo – sentimentele încep să se schimbe. Lucrurile se complică brusc, fantasticul este scos brutal din scenă pe ușa din spate, înlocuit de prefigurarea unei intrigi complexe. Ceea ce se anunța a fi o poveste pentru copii se dovedește a fi un science-fiction veritabil. Și din momentul în care înțelegi acest lucru, mintea îți și începe să lucreze, căutând explicații. Iar Hannu Rajaniemi e zgârcit cu așa ceva. Le dă, însă târziu, cu țârâita și incomplet. Căutându-le, ești purtat printr-o lume bizară și plină de neprevăzut în care nimic nu este ceea ce pare a fi. Lumea post-apocaliptică, – pentru că numai așa ceva îți poți imagina că este – ți se va prezenta progresiv, arătându-ți diferite fețe și ipostaze, una mai greu digerabilă ca alta. Simbioza ființă-lucru-concept atinge note atât de înalte, încât uneori te trezești recitind pasaje, convins fiind că ai sărit câteva rânduri. Lucrurile nu se leagă, efectiv. Planurile se schimbă instantaneu, materialul și mentalul se întrepătrund într-un mod de neînțeles, întreg firul poveștii pare scăpat de sub control, ca un furtun sub presiune care împrășcă în toate părțile. Ei bine, este doar un sentiment de moment. Într-un final vei înțelege. Acceptă și citește mai departe.

Cam asta ar fi chintesența scrierii. Nu încerca să stăpânești firul acțiunii, lasă-te doar purtat de el și savurează! La sfârșit, vei vedea că efortul îți va fi răsplătit. Misterele animalelor vorbitoare, lucrurilor animate sau mașinilor-ființă vor fi cu toatele soluționate. Chiar și obsesia personajului pentru cuvintele creatoare își va căpăta semnificația. Într-o oarecare măsură, bineînțeles, căci și creierul propriu trebuie să lucreze. Autorul îți oferă cheia, seiful trebuie să-l deschizi singur.

Hannu Rajaniemi (n. 9 Martie 1978) este un scriitor de Science-Fiction și Fantasy de origine finlandeză, care scrie atât în limba finlandeză cât și în limba engleză. Este laureat al unui premiu Locus.

Această povestire, alături de un interviu cu autorul, se poate citi în [CPSF Anticipația nr. 4](#).

Tot în acest număr al Colecției de Povestiri Științifico-Fantastice puteți citi și un fragment al romanului „Singularitatea se apropie” de Ray Kurzweil și o foarte interesantă povestire autohtonă, semnată de Dănuț Ungureanu, care aduce o perspectivă inedită asupra posibilelor tendințe de

evoluție ale societății umane. Povestirea poartă numele: „Cronicile oamenilor Iridium”.

Stăpânul inelelor

by Marcel Gherman

<http://fanzin.clubsf.ro/stapanul-inelelor/>

O serie de critici literari din noua generație încearcă să abordeze creația lui J.R.R. Tolkien (1892-1973), autorul romanelor fantasy *Hobbitul* și *Stăpânul Inelelor*. Într-o altă lumină. Dacă până acum critica mainstream l-a considerat drept practicant al unui gen minor, astăzi există opinii conform cărora creatorul „Hobbitului” s-ar înscrie cu ușurință printre marile nume ale literaturii universale, ca un romancier de un talent excepțional. Există suficiente argumente în această privință. Scriitorul britanic s-a manifestat de asemenea ca un lingvist de renume, iar erudiția sa și, în special, cunoașterea amplă a tradiției și miturilor celtice și scandinave a făcut din romanele sale niște lucrări-unice.

Opera lui Tolkien a revenit în actualitate și datorită noii ecranizări a *Hobbitului*, o superproducție hollywoodiană cu un buget de o jumătate de miliard de dolari. După premiera sa din decembrie 2012, filmul și-a început o certă carieră de succes.

Seria *Stăpânul inelelor* este rezultatul unui efort titanic din partea autorului. *Hobbitul* a constituit doar un preludiu la marea aventură înfățișată în trilogia care a urmat. Debutul acestei saga, care descrie călătoria inițiată de hilarul personaj Bilbo Baggins, a fost concepută de J.R.R. Tolkien mai degrabă ca o lucrare de amuzament pentru copiii săi. Autorul s-a lăsat înduplecat cu dificultate să publice *Hobbitul*, dar popularitatea imensă pe care a atins-o această carte într-un interval extrem de scurt l-a determinat să-și dedice întreaga energie realizării unei continuări de mari proporții. Romanul *Stăpânul inelelor*, elaborat pe parcursul a douăzeci de ani, descrie aventura lui Frodo, fiul adoptiv al lui Bilbo Baggins, căruia îi este transmis inelul blestemat al Stăpânului Tenebrelor. Destinul întregului tărâm Middle-Earth depinde acum de curajul și stoicismul tânărului erou.

Această amplă lucrare a fost elaborată în perioada unor mari cataclisme în istoria lumii, în timpul celui de-al doilea război mondial, atunci când o umbră se lăsase peste întregul continent european. Totuși, după cum a afirmat autorul, teribilul Război al Inelului înfățișat în faimoasa sa saga nu face aluzie exclusiv la timpul în care aceasta a fost scrisă, ci amintește și de alte momente istorice tensionate, printre care și de primul război mondial, în care scriitorul englez și-a pierdut majoritatea prietenilor apropiați. Tolkien însuși a supraviețuit sângerosului măcel doar pentru că s-a eschivat de la serviciul militar, optând pentru o slujbă civilă.

În același timp, este surprinzătoare scriitura acestei serii de romane, în care nu lipsește și o doză bună de umor englezesc de cea mai înaltă speță. În pofida contextului dramatic, lucrarea abundă în amănunte amuzante, ca în cazul descrierii modului de viață al hobbiților din Shire. La un moment dat este menționat un personaj pe nume Michel Delving, inventatorul muzeelor, „locuri unde hobbiții depun obiectele de care nu au nevoie imediat, dar pe care le pare rău să le arunce”.

În *Stăpânul inelelor* se regăsesc numeroase referințe la mitologia universală. Un exemplu este legenda prințesei elfilor Luthien Tinuviel, care-și sacrifică nemurirea pentru a-l salva pe Beren, iubitul ei din neam omenesc, motiv mitologic prezent și în *Luceafărul* lui Eminescu. În *Stăpânul Inelelor* apar și referințe la tradiții culturale mult mai îndepărtate, ca în capitolul „Un pumnal în întuneric”, în care Frodo și prietenii săi se află lângă un foc de tabără, opunând o rezistență disperată atacurilor nocturne ale Cavalerilor Întunecați. Această scenă ar putea face aluzie la un ritual al aborigenilor africani, în timpul căruia aceștia se adună în jurul unui foc și intonează un cântec magic pentru a respinge duhurile nopții. Simbolul focului care împrăștie întunericul se regăsește chiar și în Rig Veda.

Saga *Stăpânul Inelelor* constituie o lectură esențială pentru orice adolescent. La un moment dat din viața lor, toți oamenii sunt afectați de tentații asemănătoare puterii irezistibile ascunse în inelul magic. Toți tiranii și servitorii lor au devenit ceea ce sunt după ce au cedat în fața Marii Tentații.

Experiența călătoriilor inițiatice săvârșite de hobbiții Bilbo și Frodo îl pregătește pe tânărul cititor pentru a se lansa în marea luptă a vieții.

Experimentul a început - vivat „Republica”!

by **Alexandru Lamba**

<http://fanzin.clubsf.ro/experimentul-a-inceput-vivat-republica/>

Ne-am gândit, ne-am sfătuit... și în acest număr demarăm experimentul! Primul episod a fost scris, titlul a fost ales. „Republica”.

Pentru posteritate, din nou lista autorilor:

Daniel Boca - mai;

Bogdan Lazăr - iunie;

Teodora Matei - iulie;

Cezar Pârlog - august;

Lucian-Dragoș Bogdan - septembrie;

Lumunița Dobrea - octombrie;

Florin Purlucă - noiembrie;

Alexandru-Ioan Despina - decembrie;

Alina Anghelache - ianuarie;

George Sauciuc - februarie;

Mircea Manu-Muntean - martie. (va pune punctul final)

Și apoi - Alexandru Lamba - aprilie - prima recenzie.

Lectură plăcută și inspirație tuturor!

Atelier de scriere SF cu Michael Haulică și Marian Truță

by

<http://fanzin.clubsf.ro/atelier-de-scriere-sf-cu-michael-haulica-si-marian-truta/>

Preluăm anunțul:

Ești pasionat de SF și vrei să-ți dezvoltai abilitățile de scriere? Dar să înveți de la două forțe ale SF-ului românesc? Michael Haulică și Marian Truță **te vor antrena în scrierea de science-fiction și nu doar atât:** vei afla și care sunt bunele maniere ale debutantului față de edituri și reviste și ce-i scoate din minți pe editori.

Atelierul de scriere SF este organizat de Revista de Povestiri și bookblog.ro în perioada **12 mai - 22 iunie**, la București. Cursul cuprinde 12 întâlniri, câte două pe săptămână (lunea și joia de la 19:00), în ceainăria La un ceai. Editurile Nemira și Millenium Books vor oferi cărți cadou participanților iar, la finalul atelierului, **cele mai bune povestiri vor fi publicate în revistele CPSF și Argos.**

Înscrierea se face până pe **9 mai** și presupune trimiterea pe mail la adresa [simina\[at\]revistadepovestiri\[punct\]ro](mailto:simina[at]revistadepovestiri[punct]ro) a unei recenzii la o carte SF (cu diacritice și cu acordul pentru publicarea ei pe bookblog.ro). **Numărul de locuri e limitat la 15.** Confirmarea participării se face în ordinea plății avansului de 300 de lei, jumătate din costul cursului.

Mai multe detalii despre atelier la adresa: revistadepovestiri.com/atelierSF

Gazeta SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

(c) Gazeta SF 2014